

RUH ve MADDE

Cemiyet adına Sahip ve
Mes'ul Müdür :

SUAT TAHSUĞ

●

HAZIRLAYANLAR :

Dr. Ata Atalay
Feridun Tepeköy
Erol Haras
Dr. Recep Doksat
Dr. Müh. Selim Yalın
Ergün Arıkdal
Azime Süer
Yaşar Doğaner
Yüksel Erendor
Yük. Müh. Erol Sevil
Sefa Özbay
Dr. Yasef Razzon
Üstün Erendor

●

İdarehane ve Cemiyet binası:
Taksim, Sıraselviler, Billürcü
Çıkmazı, Sümbül Ap. No.
14/2 (Otel Santral Sokağı)

●

Dizgi ve Baskı :

Dizerkonca Matbaası

●

Abone ücreti :
Yıllık 18 lira

●

Haberleşme, Abone ve
Havale adresi :

RUH ve MADDE

P. K. 1157 - İstanbul

RUH ve MADDE'den Sevgili okuyucularına

Kuklaların kendilerine mahsus bir hayatı vardır. Her ne kadar ipleri çekilerek hareket ederlerse, sesleri kendilerinin değilse de çocukların dünyasında onlar canlı şahsiyetlerdir. Onlara bütün bütün cansız cansız da diyemeyiz; çünkü önceden yazılmış bir masala göre maceralarını pekâlâ yaşarlar...

Oyunun yazarının düşünceleri onlara canlılık verir. Bu, oyun yazarının bilgi ve zevkine göre ya renkli ve sürükleyici, yahut da sıkıcı olabilir.

Biz insanlar için de şöyle bir vaziyet vardır: Kendi bilgi ve zevkimize göre bazı fikirlere bağlanırsınız. Bundan sonra dünya sahnesindeki oyunumuzda görünmeyen iplerle bu fikrin icap ettirdiği oyuna gireriz.

Biz kukla değiliz... Çünkü bilgi ve tecrübelerimizle her an yeni seçimler yapıyoruz. Biz bir bakıma bir otomatizmaya girerek hareket etmekteyiz; bu da bağlandığımız fikirlerin icap ettirdiği biribirine ekli zaruretlerdir.

Hayatlarından şikâyet edenler, ne yapacağını bilemeyenlerin varlığı ve bunlara yardım zarureti Ruh ve Madde'yi bu hususda konuşmaya zorluyor. Bir tanesi şöyle demişti: «Hayatta ne yapıyoruz sanki? Ot gibi yaşıyoruz...»

Âhenk içinde, sonsuz bir faaliyetle dolu kâinatımızın küçücük bir köşesi olan dünyamızın o kadar sıkıcı bir yer olmadığını bilelim. Hayatı sıkıcı yapan ve otların yaşayışına benzeten bizleriz. Hayatta bir mâna ve bir maksat görememek fikrinden hareket eden insan ot gibi yaşamak zorunda kalacaktır. İçinde bulunduğumuz şartlar bizi memnun etmeyebilir; fakat temas edeceğimiz, benimseyebileceğimiz yeni yeni fikirler bizi yeni ve harikalı dünyalara çekecektir. Âdeta görünmeyen âlemlerin şurada burada gizli kalmış görünen kapıları vardır... Ve bizler bir çocuk masumiyeti ve merakı ile bu sihirli kapıları etrafımızda, yakınlarımızda ararsak ne kaybederiz?

Basit bir insan aklına sığmayan güzelliklerle dolu kâinat her şeyi ile önümüzdedir. Yalnız değiliz. Bize her an yardım etmek isteyen şefkatli gözler bizleri inceliyor ve yardım ellerini uzatmak için bizim biraz harekete geçmemizi bekliyor.

Mecmuamıza gelince; bu görünmeyen âlemlerin kapılarını arayacak buldukça da sizlere sunmayı bir borç bilecektir.

RUH ve MADDE

KENDİ İNİ AŞMAK

Suat Tahsüç

Ellerimizle yaptığımız duvarlar gök yüzünü bizden saklayabilir mi?

«Yer yüzünü kaplayan nebat örtüsü, toprak, hava, su ve güneş şartlarından istifade ederek çeşitli nebat toplulukları meydana getiriyor. Ormanlar, çayırlar, makiler, tundralar... Çeşitli türden hayvanlar tabiatın umumî âhengine uyuyor, çeşitli topluluklar halinde yaşıyorlar. İnsan da evvelâ ilkel hayata göre yeryüzünde yaşamayı deniyor. İkel tabiat unsurları, nebat, hayvan ve insanların birlikte yaşamaları neticesi dünyada her an yeni bir âhenk teşekkül ediyor. Biz burada varlıkların değişmez halde bir tarif ve tasvirini yapmak yerine onların **KENDİ KENDİLERİNİ AŞMA** halini inceliyeceğiz.»

BİR atom düzenli bir sistemdir. Bir hücre çevresi ile daimi münasebet halinde bir düzendir. Bir ağaç, bir böcek, bir hayvan, hepsi birer düzendirler. Hücrelerin bir araya gelerek meydana getirdikleri bir canlıyı müşahedelerimizin eksikliği yüzünden çevresinden kesin sınırlarla ayırdığımız için tamamen müstakil bir fert olarak inceleme-

yi itiyat edinmişiz. Bir karınca yuvasını ele alalım: İşçi karıncaların ferdi çalışmaları, dişi kraliçe ve erkek karıncaların faaliyetleri çok sıkı bir iş birliğine göre ayarlanmıştır. Biz burada bir zekâ belirtisi ararsak bu zekâ karşımıza bir fert zekâsı olarak çıkmaz; ortaklaşa bir zekâ, bir nevi «Yuva Zekâsı» halinde görülür. Şu halde meşe ağacı nasıl bir organizasyonsa karınca yuvası da bir organizasyondur. Ve eğer biz mutlaka bir ferdiyet aramak arzusu içinde isek bu ferdiyet ancak bu yuvanın ferdiyeti olabilir

TABIATTA ortak yaşama (sembiyoz) diye bir hayat şekli vardır. Meselâ bazı su yosunu ve mantar hücreleri ortak yaşarlar. Mantarlar azotlu gi-

daları, su yosunları da karbon hidratları temin ederler. Bazı ortak yaşamalarda bu ortaklık bir tarafın zararına gibi görülebilir. Mikroplar ve bizler gibi, ökse otları ve meyve ağaçları gibi... (Tabii ki fayda ve zarar mülâhazaları tabiat hâdiseleri karşısında subjektif bir değer taşımaktadır). Biz yukarıda karınca fertleri yerine «yuva»yı bir canlı birimi halinde görmeye çalıştık. Bunun gibi, iki ayrı cinsten de olsa, birbirleri ile sıkı hayati bağılıkları olan topluluklara da birer organizasyon diyebiliriz.

Gelelim insan topluluklarına... Aileler, kabileler, aşiretler, milletler ve ırklar hakkında da aynen karınca fertleri gibi düşünebiliriz. Müşahedesi bizler için çok zor olmakla beraber, bütün insanlık görünmeyen bağlarla birbirine bağlı gibidir. Biz burada da canlı birimi olarak bir tek «İnsanlık» görebiliriz.

AYNI fikri birlikte yaşama» düşüncesi ile karşılaştıralım: Yani, tabiatın ilkel kuvvetleri; Toprak, su, hava, ve güneş, nebatlar, hayvanlar ve insanlar hep beraber

yaşıyoruz. Birbirimize in-
kâr edilmez bağlarla bağ-
lıyız. O halde burada da
canlı birimi olarak «bir
tek dünya»yı kabul ede-
biliriz. Ve dünya da aynen
karınca yuvasında olduğu
gibi bir organizasyondur.

Biz, birer varlık, ve fer-
diyete atfettiğimiz «şey»
lerin sınırlarının gitgide
genişlediğini, sonra da
sisler arasında kayboldu-
ğunu görmekteyiz. Bu sis-
lerle kaplı sınırlar bizim
idrâk sınırlarımızdır.

Bu sınır gitgide genişle-
miyor mu? Vaktiyle Ce-
belitarığa «Dünya burada
bitti» diye sınır taşı diken
insanlar meçhule atılarak
Amerikayı keşfettiler. Kâ-
inatın merkezi saydıkları
dünyanın güneşin bir pey-
ki olduğunu gördüler. Gü-
neş sisteminin koskoca
bir nebülözün mikrosko-
pik bir ferdi olduğunu an-
ladılar. Vaktiyle bu şeyler
yok mu idi? İdrâk sınır-
larımızı genişleten şey
nedir?

Bu suale cevap verebil-
mek için, sadece maddi
şekillerin kesintili görü-
nüşlerini incelemek yet-
mez. Meselâ : Hücrede bir
nizam vardır; hücrenin
ölümüyle bozulur. Fakat
hücreyi tanzim eden mü-
essir bir düşünce kabul
edelim : Bu kabiliyetin
hücreyi teşkil eden unsur-
lara tesir etmesi hücrenin
maddi varlığını doğurur.
Tesirini kesmesi maddi
varlığın ölümünü intaç
eder. Her iki halde de
hücreyi teşkil eden esas
âmil vardır ve kendi plâ-
nındaki mevcudiyetine
kesintisiz devam etmekte-
dir.

Peki, madde plânındaki
kesintili tezahürleri ara-
sında kendisi ne gibi bir
değişikliğe uğramaktadır?

**Bu husus onun almış ol-
duğu BİLGİSİDİR. Bilgisi
onun müessiriyetini art-
tırmaktadır.**

Bu bilgiyi nereden alır?
İçinde bulunduğu tekâmül
sisteminden ki biz buna
organizasyon diyoruz.

Yazımızın başlangıcında
bir karınca yuvası misali
vermiştik. Bütün karınca
fertleri o organizasyonun
yaşamaları için icab eden
faaliyetleri göstererek kar-
şılığı olan bilgileri tâbi
oldukları organizasyondan
almaktadırlar.

Tabii ki küçük organi-
zasyonların tâbi oldukları
daha büyük organizasyon-
lar vardır ve bu böylece
gitmektedir.

İçinde bulunduğumuz
şartlarda, günlük hayatı-
nızda bu söylediklerimi-
zin tatbikatını göremez-
sek neye yarar? Mühim
olan ne söylenen, ne
okunulandır. Bizzat «yaşa-
nılan» mühim. Duymak,
düşünmek, müşahede et-
mek. Her hayat o hayatı
sürdüren varlık için en
önemlisidir.

Kuşların hep bir arada
havada uçuşlarını seyre-
delim. Bir düzen içinde bir
güzelliği ifade etmeğe çar-
lışırlar. Bir tek varlık gibi
uçar kuş sürüleri.

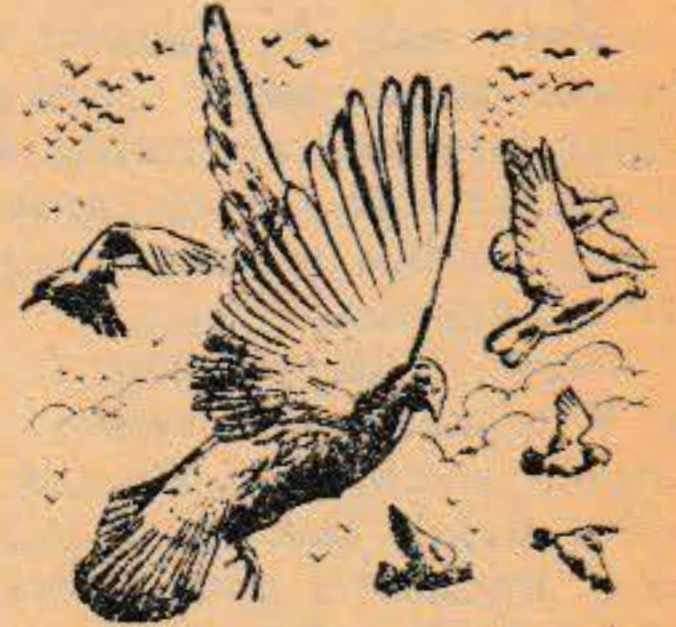
İnsan topluluklarının
kendine göre bir «hava» sı
vardır. Niçin bazı toplu-
luklarda sıkılır, bazılarında
derin bir sürur duyar-
ız? Afrika yerlilerinin
dansları ilkel bir haz ve
şevkin ifadesidir. Spritüel
mevzuların câri olduğu
topluluklarda hâzirun in-
sanlar kendilerini daha
saf, daha duru ve daha
mutlu hissederler. Hâsılı
her topluluğun ayrı bir
«hava» sı vardır.

İşte insanoglu, gittikçe

tekâmül ederek iştirâk
edeceği ortamların hava-
sını seçmeye başlar. Bu,
eski alışkanlıkların kay-
bolması, eski kalıplaşmış,
dar fikirlerin yıkılarak ye-
ni ufukların açılması ile
birlikte olur.

Ve geri realitelerden
istifade eden varlıklar da-
ha ileri realitelerin câri
olduğu toplulukları gittik-
çe tahammül edilmez bu-
lurlar. Bu husus bir tabiat
kanunu gibidir, tabiat ka-
nunudur. Müşahedesini
yapmak her zaman kabil-
dir.

Hayat her an için büyük
derslerle doludur. Onları
inüşahede edip bilgiler el-
de etmek, «kendimize gö-
re» olan kalıplaşmış ruh
hallerinden sıyrılmaya çar-
lışmak kendi kendini aş-
maya doğru gider. Ve du-
yulacak inşirah hissi yeni
ve ferah ufukların müj-
decisidir.

RUH ve MADDE'nin

üçüncü cildi çıktı.

Cemiyetimize yazarak
sipariş edebilirsiniz.

Kitapçılar için dağıtım
yeri: Ferhan Bozkurt
Şirketi — İSTANBUL

OLAYLAR

AraSında

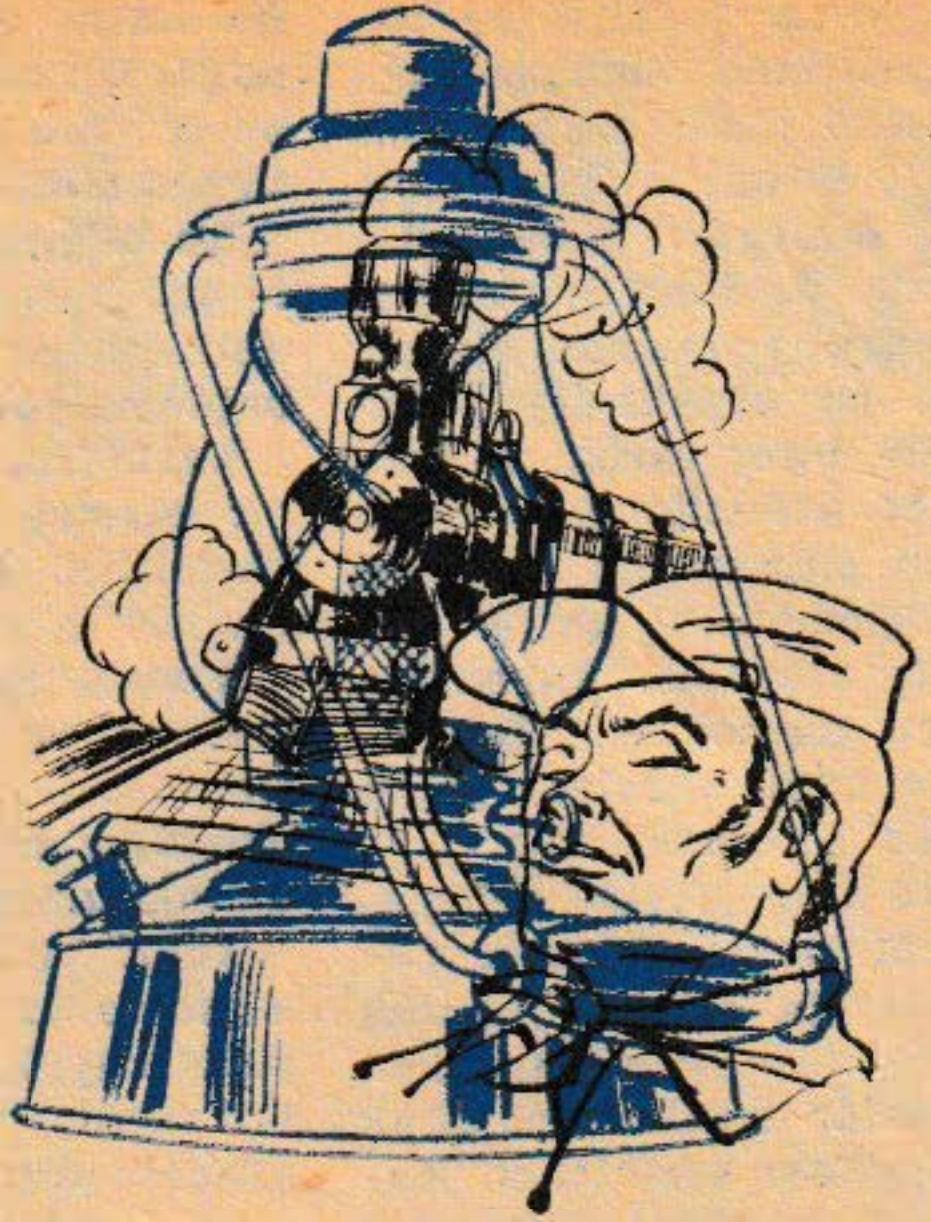
Joe Baldwin HALÂ FENERİNİ SALLIYOR

Hava sisli idi. Yağmur devamlı yağıyordu. Sular, sessiz yolda yer yer gölcükler meydana getirmişti. Her iki yanı da ağaçlık olan yol yüz yarda ilerde Maco istasyonundan geçen demiryoluna kadar uzanıyordu.

Maco, Wilmington'un 14 mil batısında, Wilmington - Florence - Augusto demiryolu üzerindedir. Bu gün, bu yol Atlantik Sahili Demiryolu adını taşımaktadır. Burası bu gün de doksan yıl öncesinden, Joe Baldwin'in yaşadığı yıllardaki görünüşünden pek farklı değildir.

Joe, 1876 yılının o yağmurlu ilkbahar gecesinde Wilmington'a doğru yol alan trende kondüktör idi. Evinden 14 mil uzakta, ailesini düşünmeye başladı. Acaba karısı onu karşılamaya gelecek mi idi?

Trenin çıkarttığı âhenkli sesler insana bir iç rahatlığı veriyordu. Joe, kompartmanları temizleme işini şimdilik unutmuştu. Artık vagonları dolaşıp varacakları istasyonun adını yolculara bildirme zamanı gelmişti. Demiryolları personeline mahsus altın kaplama saatine

bir göz attı; gece yarısına tam üç dakika vardı. Vagonun kapısına doğru yürüdü. Zorlayarak kapıyı açtı. Karanlıkta önünü göremiyordu. İlerlemek için öne doğru attığı ayağı havada kaldı. İleride başka vagon yoktu. Kendisi de trenin en son vagonunda bulunuyordu.

Birden paniğe kapıldı, nefesi kesilir gibi oldu. Başka bir trenin arkadan geldiğini düşündü. Derhal işaret vermek üzere harekete geçmeli idi. Arkadan gelen trenin makinisti yolu üzerinde başı boş bir vagonun bulunduğunu bilmeliydi. Derhal vagonun arka kapısına koştu ve kapıyı açarak sahanlığa çıktı. Vagon gittikçe sür'atlen düşüyordu. Birdenbire bir trenin ateşten iki göze benzeyen farlarını gördü. Elinde tuttuğu feneri ileri geri sallamağa başladı. Tren gittikçe yaklaşıyordu. Nihayet büyük bir hızla başı boş vagona çarptı. Sadme ile Joe'nun başı gövdesinden ayrıldı.

Olayı gören bir müşahit Joe'nun elinde tuttuğu feneri son ana kadar salladığını, vukua gelen sadme esnasında fenerin havalanarak o civarda bulunan bir bataklığa düştüğünü ve orada bir müddet etrafa titrek bir ışık yaydıktan sonra, parlaklığının artarak yanmakta devam ettiğini söyledi.

Kısa bir zaman sonra gece geç vakit o civarda dolaşan iki sevgili demiryolu boyunca uzanan tuhaf bir ışık gördük-

yonunun aşağı yukarı bir mill ötesinde lerini haber verdiler. Işık, Maco istas- başlıyor, demiryolunda parlaklığı artı- yordu.

Yıllar boyu, ışığı görenler onun Joe Baldwin'in fenerine ait olduğunu ve Joe'nun orada kaybetmiş olduğu başını aradığını söylediler. Işık ara sıra, bir müddet gözden kaybolmakla beraber tekrar gözükür. Joe daha ziyade yağmur- lu ve karanlık geceleri tercih eder.

O civarda bir çok yol açıldıktan son- ra, bazı şüpheli insanlar ışığın sadece bir yansıma olayından ibaret olduğu dü- şüncesinde ısrar ettiler. Bundan bir kaç yıl önce, bahis konusu olan ışığı görmek maksadı ile bir sürü müşahit olayın geç- tiği yerde toplandılar. Her zamanki gibi Joe, fenerini sallayarak orada tezahür etti.

Yıllar boyunca, demiryolu mensup- ları Joe'nun ışığı ile normal işaret ışık- larını zaman zaman karıştırdılar. Bunun üzerine demiryolları idaresi Maco istas- yonundaki işaretçilere biri yeşil diğeri kırmızı olmak üzere iki fener kullanma- larını emretti.

Joe Baldwin 90 yıldır başını bulmak maksadıyla Maco ve civarını ziyaret et- mektedir.

Dünyada iken bedensiz dolaşmak kabil

İngiliz protestan rahibi L. J. Bert- rond İsviçreye, yüksek dağları ziyaret etmek isteyen bir çocuk gurubu götür- müştü. Lucerne civarında iki de rehber alarak dağa tırmanmaya başladılar. Ka- yahıkları tırmandıktan sonra Cümudiye- ler (Buzullar) mintakasına vardıkların- da rahip kendini yorgun hissetti. Çocuk- ları rehberlere emanet etti ve onları ta- kip edecekleri yolu tarif ederek başka bir yere ayrılmamalarını tenbih etti.

Çocuklar ayrıldıktan sonra düzlük bir yere oturarak dinlenmek istedi. Fa- kat az sonra derin bir uyku üzerine çök- tü.

Birden, uyandığını sandı. Yavaş ya- vaş şuuru avdet ediyordu. Fakat deh- setle artık kendi vücudunda olmadığını anladı. Şuuru bir balon gibi bu vücudun üzerinde dalgalanmaktaydı. Uyumuş ha- reketsiz vücudunu bir heyekl gibi seyre- diyordu. Kolunu bacağına canlandırmak için gösterdiği bütün gayretler boşuna ve

yerdeki vücut kendine bir yabancı gibi idi.

Birkaç dakikalık telâş ve korkudan sonra bu yeni halinin hiç de fena bir durum olmadığını keşfetti. Kendini çok nafif, yorgunluktan ve her türlü acıdan ve fizik bağdan uzak hissediyordu. Bir kaç tecrübe ona gayret sarfetmeksizin hareket edebileceğini gösterdi. Dik ya- maçlar boyunca uçuyor ve buzlu dağ havasında bir kuş gibi yükseliyor, göz açıp kapayana kadar istediği yere gidi- yordu.

Bu ona bir fikir verdi: acaba çocuk- lar ne yapıyorlardı? Bunun düşünür dü- şünmez kendini onların arasında buldu. Ve hayretle kendi tarif ettiği yoldan git- memiş olduklarını gördü. Boş yere onla- rın dikkatini çekmeye çalıştığı halde kimse kendisini görmedi. Hattâ bir ara yemek molası veren guruptakilerin ken- dine ait yiyecekleri de afiyetle gövdele- rine indirdiklerini müşahede etti. Onla- rın etrafında uzun zaman kalarak söy- lediklerine, hareketlerine dikkat etti,, sonra da hâlâ derin bir uykuda olan vü- cudunun yanına döndü.

O zaman Lucerne'deki otelde karı- sının ne yaptığını görmek aklına geldi. Otelin antresini, garsonları, kalabalığı gördü. Bir otomobil geldi ve içinden ka- rısı indi. Yanında dört başka şahıs var- dı. Onların dikkatini çekmeye çalıştı; fakat evvelki teşebbüsü gibi buna da mu- vaffak olamadı. Ancak onların otomo- bilden indiklerini, karısının bavulları na- sıl yerleştirdiğini, sonra karısının nasıl çay içtiğini gördü.

Fakat birden bir rahatsızlık hisset- ti. Lucerne'deki manzara kayboldu ve kendini vücudunun yanında buldu. Yol arkadaşları gelmişler ve onu donarak öldü zannetmişlerdi. Fakat rehberler kalbini dinleyerek attığını görmüşler, şimdi onu kendine getirmeye çalışıyor- lardı. Böylece, onların gayreti arttıkça arttı. Kezâ karısı da meseleye akıl erdiremedi. Çünkü gerek çocuk gurubu gerek karısı hakkında en ufak teferrua- ta varıncaya kadar anlatıyordu.

Bu olay İngilterede «Society for Psychical Research» tarafından incele- nerek doğruluğu kabul edilmiştir.

Le Monde et la vie
Mart 1963

«Dış âlemle temas ancak bir vasıtanın aracılığı ile mümkündür. Vasıtaların şümullenışı, kâinat hakkındaki bilgi ve idrâkimizi gittikçe derinleştirecektir. Ancak bu derinleşmenin sona erdiği bir merhale mevcut değildir.»

mülün sonu yoktur. Ruh sahibi bütün varlıklar yaratılışlarıyla beraber, sahip oldukları meknuz melekelerini, sonsuz tecrübe ve imtihan vasatları boyunca geliştirmek, parlaklaştırmak üzere durmadan faaliyet içinde bulunmak kaderine sahiptirler. Bu kader, onlara İlâhî bir kasitle lütfedilmiş serbest teşebbüs kudretleriyle, mekânlar ve zamanlar içinde bizzat çizecekleri hayat plânları dahilinde ve hiçbir zaman İlâhî Muradın dışına çıkamamak üzere tahakkuk edecektir. Bu ince noktayı her nasılsa anlayamamış olanlar için Determinizma ve irade serbestiyetinin illi mes'uliyet çerçevesi dahilinde müteâl bir fatalizmaya dayanan İlâhî bir empozisyon ile bağdaştırılabilmesi imkânsızdır.

RUHUN kendi öz bilgisi ve kudretinin bütün parlaklığı ile içinde bulundu-

Dış Âlemle Temas Vasıtaları

VARLIKLARIN, «Ol» emrinin bir tezahürü ve tecellisi şeklinde, var oluşları ile birlikte ilâhî muradın tâyin ettiği bir oluş hali içinde muayyen bir inkişaf istikametine yöneldiklerini görüyoruz. Bit-tabi bu görüşümüz, beşeri idrak ve müşahede sınırları dahilinde muayyen bir görüş ve idrak edişin üzerinde, çok daha şumullü görüş ve idrak seviyelerine göre kâinat ve varlıkların «oluş hallerini», İlâhî kanunlar muvacehesinde icapların neticelerine bağlıyan zaruretleri daha derinden aydınlatan idrak sahalarının bulunması da mukadderdir. Zira tekâ-

ğu plânlara aksedebilmesi başlangıçta imkânsız olduğundan, muayyen bir vasıtanın faydalanarak dış âlemin muayyen bir kademesinde bir takım tecrübelerle girişmesi, tekâmül zaruretinin bir neticesidir. Birçok tecrübe ve imtihanlar yardımıyla edineceği görgü ve bilgi ile kazanacağı kudret, ruhun kendi özünden gelen ışığı dış âleme aksettirmesini daha iyi sağlayacağı gibi içten dışa ve dıştan içe yapılacak projeksiyonların gittikçe şumul kazanmasına da âmil olacaktır. İşte bu hal bir bakıma ruhun tekâmülünü temsil eder. Ruh ne kadar kendisi ve dış âlem hakkındaki idrakini genişletirse o nisbette de vasıtalarını şumullendirmiş olacaktır. Her tekâmül plânının kendisine has bir kâinat idrak ve sezgisi mevcuttur. Bu idrak pek tabii olarak, o plânla temas halinde bulunan varlıkların bilgi ve kabiliyetlerinden

YAZAN :

Feridun Tepeköy

doğan idrak kudretleriyle alâkalıdır. Meknuz melekelerini ve temas vasıtalarını inkışaf ettirememiş veya onlardan layiki veçhile istifade etmekten mahrum bulunan bir ruhun, kâinat ve kendisi hakkındaki bilgisi de meknuz bir halde uyulamaktadır denebilir. Öğrenmek için, öğrenilecek nesne ile temas geçmek, temas temini içinde evvelâ bir ihtiyaç duymak ve sonra lüzumlu vasıtalarından faydalanmak lâzımdır. Uyanış, tekâmül plânlarındaki faaliyetlerle ancak mümkün olabilecektir. Bu plânlarla temas ise, bir takım uygun irtibat vasıtalarına ihtiyaç hissettirmektedir.

BİR varlık, dış âlemle olan temaslarını temin eden vasıtasını ne kadar kifayetsiz seçmiş ise, o varlık bu takdirde pek tabii olarak dış âlem ile olan irtibatlarında da kifayetli bir bilgi ve teşebbüse sahip olamayacaktır demektir. Meselâ bir nebat, sahip bulunduğu kısır ve kifayetsiz temas imkân ve vasıtalarıyla kâinatı idrak hususunda hangi merhalede bulunabilir? Keza bir solucanın kendisine göre olan temas vasıtalarının temin ettiği bilgi materyali ve bu materyali değerlendirerek ruhuna aktarabilecek sentez merkezinin kifayetsizliği dolayısıyla kâinat hakkında gene pek kısır ve kendine göre bir görüş ve bilgiye sahip olacağı aşikârdır. Bir insan düşünemiyor: doğuştan görme ve işitme organlarından mahrum bulunsun. Böyle bir insanın acaba kâinat hakkındaki bilgi ve görüşü nasıl olacaktır? Böyle bir insan, dış âlemi dolduran çeşitli boylardaki vibrasyonlardan ses ve ışık diye isimlendirdiklerimizin hiçbir zaman mevcudiyetlerinin — normal olarak — farkına varamayacak ve bunları yok farzederek sadece mahdut imkânlar sağlayan dokunma ve koku ve lezzet alma organlarıyla bir kâinat tablosu çizmeğe çalışacaktır.

BÖYLE bir tablo, esasında yanlış olmanla beraber, pek kısır ve kaba bir görünüme sahip olacak ve kendi çapında bir değer taşıyacaktır. Bütün dış âlemle olan temas uzuvlarından mah-

rum bir bedene sahip bulunan bir ruh belki de böyle bir durumda bulunmasından dolayı kâinat dendiği zaman kendi bedenini düşünecektir. Zira kâinatla olan temas vasıtasının dışı kapalı oluşu, o ruhun o plân için böyle bir düşünceye varmasına sebebiyet vermiş olacaktır. Dışa karşı hemen hemen kapalı bir sistem gibi çalışacak olan böyle bir beden için faaliyet ve fonksiyonları ve bir çok tezahürleri ruhun başlıca müşahede malzemesini teşkil edeceğinden bunlardan çıkaracağı neticelere göre hüküm vermek zorunda kalacaktır ki bu hali normal karşılamak icabeder. Şimdi de normal duyu organlarına sahip bir insanı nazarı itibara alalım. Böyle bir kimse, dış muhiti ile temasını temin eden temas vasıtaları yardımıyla bir takım dış vibrasyonların mevcudiyetlerinin farkına varacak ve bunların kıymetlendirilmesini yapmaya çalışacaktır. Fakat unutmayalım ki, böyle bir insanın dahi yapacağı sentez ve kâinat hakkında edineceği bilgiler, kendisine bahsedilmiş muayyen ve mahdut temas vasıtalarının temin ettiği sınırlı müşahede imkânları muvacehesinde, sahip bulunduğu sentez merkezinin kapasitesiyle alâkalı olarak nisbî bir kıymete sahip olacaktır.

NETİCE itibarıyla diyebiliriz ki, dış âlem hakkında yapılan sentezler varlıkların tekâmül seviyeleriyle alâkalı ve onunla hem'ahenkdir. Dış âlemi dediğimiz tekâmül plânlarının sonu olmadığı gibi, varlıkların da tekâmül seviyeleri bakımından bir sona sahip olmadıklarını biliyoruz. Bu bakımdan temas vasıtalarının şumul kazanması ve bunlarla alâkalı olarak şuur kademelerinin sentez kudretlerinin genişlemesi, dış âlem ve bizzat kendi öz varlığımızın mâna ve mahiyeti hakkındaki bilgilerimizin gittikçe derinleşmesine âmil olacaktır. Böylece ebedi yolculuğumuzda her merhale için yeni yeni ufuklar ve her ufkun arkasından da yeni yeni fezalar belirecek, dış âlem ile öz varlığımız tesir ve mânaların unmanında sevgi ve şefkatle kucaklaşacak, aynı yolun yolcuları olarak ebedi yolculuklarında daha parlak ufuklara doğru kanat çırpacaklardır.

Korku ve Gerçek

Yazan : Suat TAHSUĞ

Akıl Hastaları ve Resim

Parisde 1950 senesinde Ste. Anne akıl hastahanesinde bir sergi açılmıştı. Bu sergide sadece akıl hastalarının yaptığı binlerce resim ve heykel teşhir edildi; sonradan bunlar bir kitapta neşrolundu. Bu resimlerden çoğunun en bariz vasfı derin bir korku izi taşımalarıydı. Aralarında resim olarak pek güzelleri de bulunan bu eserler hastalara iyi bir boşalma (deşarj) imkânı verdiği için ruh hastalıklarının tedavisinde iyi bir vasıta olmaktadır. Beyoğlunda Fransız Konsoloshanesinde gördüğümüz Türk akıl hastalarının resimlerini de, memleketimizde medeni bir usulle tedavi yolları aranması bakımından sevinçle karşıladık.

Bizim burada bahsedeceğimiz mevzu, meselenin sosyal ve tıbbî ciheti değildir. Gerek akıl hastalarının gerek en normal kişilerin sağlık ve huzurunu alâkadar eden «korkulu düşünceler, hayaller ve kâbuslar»dır.

Korkulu İnançlar ve Korku Edebiyatı

Karanlık Afrika gecelerinde, ormanlar arasındaki köycüklerde bir ateş etrafında toplanan üç beş kişi, ormanda kötü bir ruhun boğazladığı kaybolmuş yolcuları anlatırlar. Çocukların kafalarında Gulyabani ve Karakoncolos hikâyeleri vardır. Bütün masallar, halk edebiyatı bu kabil hayallerle doludur. Ondokuzuncu yüzyılda çok yaygın bir «korku edebiyatı» vardı ki en meşhur temsilcisi Amerikalı yazar «Edgar Allan Poe»dur. Buna, takma adı Lautréamont olan Fransız yazarı Isidore Ducasse'ı da ilâve edebiliriz. Bugün de dünyada dehşet verici ve acayip hikâyeler revaçtadır. İnsanlar hem korkarlar hem de korkulu şeylere karşı bir cazibe hissederler. Bunun sebebi nedir?

Bu korkulu hayalleri meydana geti-

ren kaynak nedir? Gerçekten korkutucu acayip varlıklar var mıdır?

Korku nedir?

Evvelâ korku bir histir. Bu itibarla sübjektiftir; yani kendimize göredir. Dış dünyayı gözönünde bulundurursak korku diye bir şey düşünülemez. Kim neden korkacak? Bir ipi yılan zanneder ve korkarız. Burada korku vardır, tehlike yoktur. Başka birisi yılanı eline hattâ kuyununa alır. Burada da tehlike vardır, korku yoktur. Ayrıca hem korkunun hem tehlikenin bir arada mevcut olduğu durumlarda duruma uygun bir bilgi ile hareket etme imkânını temin etmeye zorlayan ikaz sistemine de korku diyebiliriz. Kabul etmek lâzımdır ki korku daima bilgisizlikle bir arada yürüyen ve olayları önceden kestiremeyen varlıklara has bir duygudur.

Her varlık gibi insan varlığı da bir bilgi alışverişi içindedir. Bu alışveriş kolay olmaz. Nasıl gıdalar hazmedilir ve şekil değiştirirlerse dış âlemden aldığımız intibalar da öyle bir faaliyetle hazmedilir. Önce her karşılaşılan hâdise hakkında bir peşin düşüncemiz vardır. Bu düşünce çoğu zaman olmasını istediğimiz yönde veya olmasından korktuğumuz gibidir. Yani tamamen hissi... İşte bu şekil düşünceler gerçeğe şekil değiştirir ve var olmayan gerçek benzerleri yaratır. Bu, olayın özüne nüfuz edene kadar bizi oyalar, yıpratır.

Uyanık halde müşahede edebildiğimiz bu hal, uykuda, çocuklukta, iptidai insanda, akıl hastalarında daha da kuvvetlidir. Böylece şuur altı diye isimlendirdiğimiz bir bölgede iç ilcâlar (zorlamalar) daha da kuvvetlendiği için cansız hayaller büyük bir kıymet âdeta bir realite kazanır.

Eğer bu hayaller bizi korkutucu cinsten ise mutlak surette içten içe kabul et-

inek istemediğimiz yeni gerçekle karşı karşıyayız demektir. Korkutucu şekiller (Ego) nun tesiri altında bir direniş neticesi meydana gelmiştir. Diğer taraftan insanı rahatsız da ettiğinden âdeta meseleyi hal yolunda bir zorlama da yapar. Bu bakımdan bir celsede, ıstıraplı teşevvüşlerin zevkli, eğlendirici teşevvüşlerden daha kıymetli olduğu söylennmiştir.

Ölümler Diyarındaki Hayaller

Öldükten sonra, dünyada zevk ve sefa içinde yaşamış birinin pekâlâ imajinatif (hayali) olarak dünyada zevk saydığı hayatını devam ettirmesi mümkündür. Fakat bu şahıs bilinmeyen yeni bir vaziyetle karşılaşınca derhal bir sıkıntı, bir azabın başlangıcını sezecektir. Bu, öğrenilmesi gereken mevzuun şuurun daha üstün bir bölgesinde senteze tâbi tutulmaya namzet olduğunu gösterir.

Nihayet, egonun mukavemeti zayıflar. Zevk saydığı şeyin kendine azap verdiğini müşahede edebildikten sonra, teşkil ettiği kalın bulut, karanlık hafifler. Korkutucu hayal ve semboller yerine, hasıl olan aralıktan aklın ışığı süzülür. Problemi aydınlanmak yolunu tutmuştur.

Korku Kolayca Yenilir

Ekseri korkuyu yenmenin çok basit bir usulü vardır: Korkulan şeyin üstüne gitmek ve ondan kaçmamak. O mevzu hakkında bilgi sahibi olmaya çalışmak.

Bir memur iyi bilmediği bir iş mevzuu ile karşılaşmaktan korkar. Fakat o mevzuu gayret gösterip öğrenince tabii hiç bir korkusu kalmaz. Aksine bir iş yapabilmekten doğan güzel bir his de onu mükâfatlandırır. Aklın ve vicdanın karşısında hiç bir korkutucu hayal, hiç bir kâbus barınamayacaktır.

Rüyalar, Freud ve ötesi

Hayallerin ve kâbusların şekli kıymet ve değerlendirilişi de apayrı ve bizim için önemli bir mevzudur.

Freud, rüyaları, yaşanan hayattan doğan şuuraltı olayları ve sembolleştirmeler olarak kabul etmiştir. Ona göre ilkel içgüdüler ile cemiyetin kabulleri arasındaki çatışmalar bu şuuraltı dünyasını

meydana getirmiştir. Rüyalarsa, derin ve durgun bir bataklığın herhangi bir sebeple karıştırılmasıyla, su yüzüne, batmış yaprakların çıkışı gibi, şuuraltının şuur sathına aksedişidir.

Freud tek bir hayat ve dar bir şuur altı kabul etmekle elbette ki, meseleyi şümüllü olarak halledememiştir. Yalnız akademik bilgiyi çektiği saha ve meseleyi hallediş tarzı çok önemli ve saygıdeğer bir faaliyettir. Freud'un teorisinin en önemli hususları şunlardır:

1. Şuur hâdisesi bir taşın düşmesi kadar gerçek bir vakiyadır. En saçma ve ipe sapa gelmez gibi görünen bir rüya bile determinist bir olaydır; belli sebep ve neticeleri vardır. Mantıklı olarak çözülebilir ve hiç de saçma olmadığı çözülmünce anlaşılır.

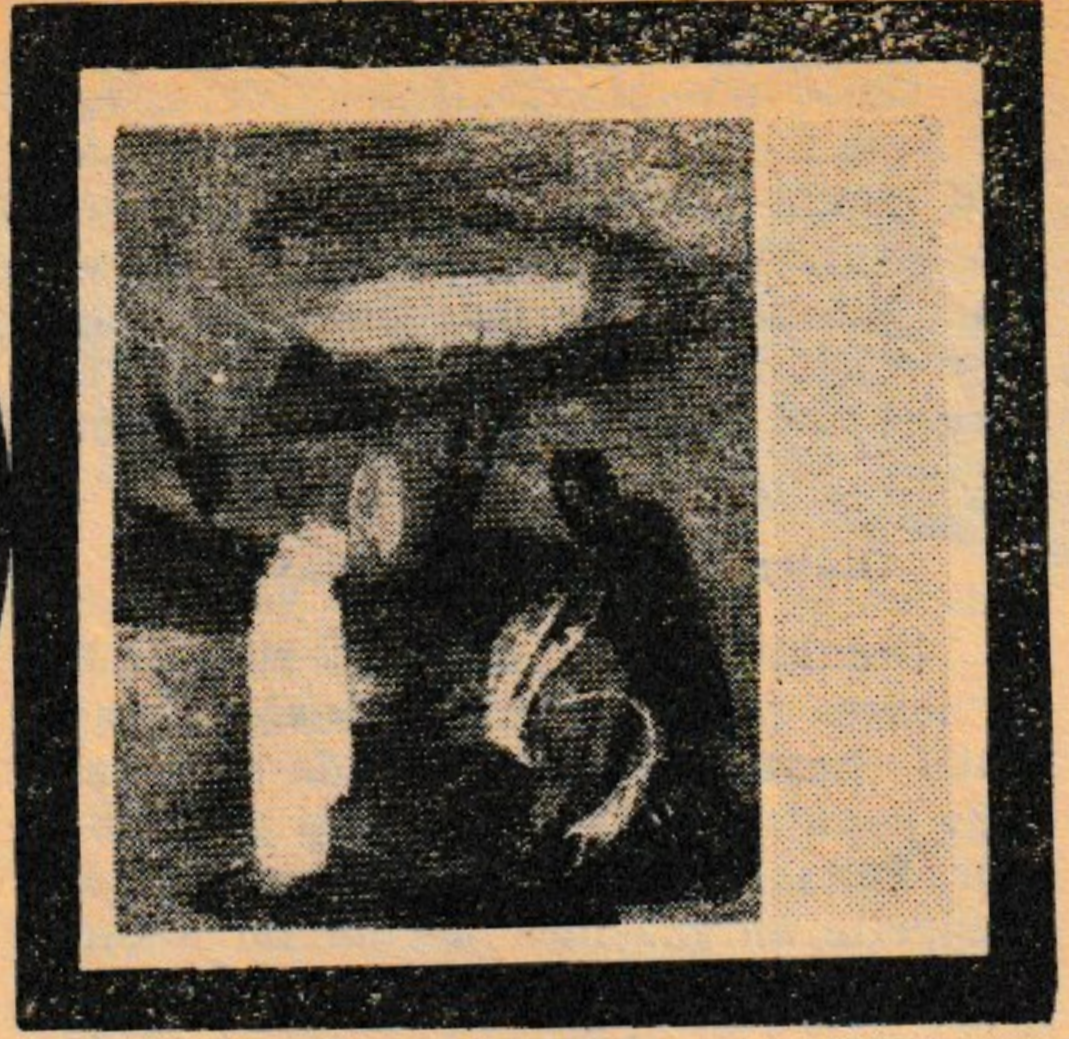
Rüyaların lisanı sembolik bir lisanıdır. Çünkü şuurun bütün faaliyetinde bir genelleştirme gayreti sezilmektedir. Misal: İki ayrı arkadaşını iki ayrı yerde görmeyi aynı derecede isteyen bir şahıs rüyasında her iki şahsı temsil eden bir tek şahıs ve her iki şehir için iki şehri de temsil eden bir şehir görmüştür. Belbellidir ki: «Bir şey aynı zamanda iki ayrı yerde olamaz» kaidesi rüyalar ülkesinde cari değildir. Ve şuur burada sentez faaliyetinin bir örneğini vermiştir. O daha bundan başka bir çok hayali bir araya getirecek, bunları da birer sembole ifade edecektir.

Freud'den sonra Jung daha ileri gitmiş, «insan nev'ine has müşterek semboller» nazariyesini isbata çalışmıştır. Jung'un gayretleri insanlığı Freud'un şuuraltı dünyasından, o bataklıktan, farelerin ve hamam böceklerinin dolıştığı karanlık bodurumdan daha aydınlık bölgelere götürmüştür. Bu bir idealler «Archetype»ler dünyasıdır.

Herhalde şuur üzerinde yapılmış ve yapılacak çalışmalar bizim küçük yazımızın kadrosunu çok aşar; esasen insanlık da daha bu mevzuun dış bahçe kapısı önünde, mütereddit dolışmaktadır.

Ancak okuyucularımıza bildirmek istediğimiz husus, insan yaşamasında korkunun yerini göstermeye çalışmaktan, giderilme çarelerini düşünmekten ibaretti. Yoksa Gerçekler Âleminde korkunun yeri yoktur ve her şey ne ise, tamam odur.

Ruhi Tedavi

Bu sayımızdan itibaren ruhi tedavi hakkında herkesin açık bir fikir sahibi olmasını istediğimizden bir seri makale neşrine başlıyoruz. Ümit ederiz ki şu veya bu şahsın tasarrufunda zannedilen, gelişi güzel meydana geldiğine inanılan bu tarz iyileştirmelerin, mukadderata uygun, belli sebeplerin doğurduğu belli neticelerden doğan; ilmî, ve insanlığın cehdi, gayreti ve yukarı âlemin müsaadesiyle tahakkuk eden bir olay olduğu ortaya çıksın.

Arille EİSCHENNE'den Tercüme

HER neslin çözüme çalıştığı en mühim problemlerden birinden sizlere bahsetmek benim için bir zevktir. Mevzuumuz ıstırap ve bizi bundan kurtarabilecek gizli (ezoterik) çarelerdir.

Üzerinde bulunduğumuz dünya bir takım tecrübe ve imtihanlar dünyası, bu dünyada hüküm süren hayat da, ekseri göz yaşları ile doludur. Bedeni veya ruhi bir azabın iğnelerini duymamış fert yoktur.

Bizler bu maddi ve manevi dertlerden ıstırap çekiyorsak elimizde onlara karşı koyacak çeşitli vasıtalar da vardır.

En ağır hastalıklardan en basit bir nezleye kadar elde ettikleri hayret uyandıracak neticeler bakımından ruhi tedavi daha geniş tatbikat sahası bulmalıdır.

Görünmeyen Kudretlerin Tesirleri

Bugün Tıbbın kaydettiği mühim ilerlemeler yanında ruhi şifadan medet umanların sayılarının gittikçe artması dikkate değer bir noktadır. Bu aynı zamanda cemiyetlerin bütün ruhi sahalara gittikçe artan bir temayül göstermelerindedir. Aşikârdır ki görünmeyen kudretlerin tesirlerinin yaptığı tedavilere inanmak «daha üstün bir âlem»e inanmak demektir. Orada yaşayan varlıklar şifa verici, canlandırıcı kudretlere sahiptirler. Yeryüzünde yaşayanların müşkül anlarında yüreklerinden inanarak yardım istediklerinde, bu iyileştirici tesirlerini onlara iletmeyi bir vazife bilirler.

Şüpheciliğin menfi neticeleri

Maddenin ötesinde hiç bir şey mevcut olabileceğine inanmayan bilgisiz bir kişi bu «iyileştirme» kudretini ne anlar

ne de kabul edebilir. Şu halde kâinatta mevcut bu kudretler, bizim anlayışımızdan doğan bir inançla doğrudan doğruya alâkalıdır.

Şüpheli bir şahıs, şüpheciliği yüzünden bu kudretlerden pek istifade edemez.

Bununla beraber böyle bir çok şüpheli şahıs üzerinde mükemmel şifa vakaları tesbit ettim. Fakat kendi başlarından geçtiği için inkâr edemeyecekleri bu hâdiseler onların inancını değiştiremedi ve ruhi şifaya başvuruları devamsız oldu.

Aracılardan rolleri

Ziyaret yerlerinde meydana gelen ani iyileşmeler hariç, bir hastanın «iyileştirici kudretler» sayesinde doğrudan doğruya iyileşmesi pek nadirdir. Hastalığın meydana getirdiği zihni hali bu kudretlerle temasa geçebilmesine inâni olur. İşte bu yüzden ki, Vibrasyonları (titreşimleri) bu kudretlerin intişar ettiği, geldiği plânlara uyabilecek araçlara (şifacılara) ihtiyaç vardır. Şifacının vazifesi bu yüksek şifacı plânla hasta arasında bir transformatörlükten ibaretir.

Eski Mısır ve Hintte Ruhi Tedavi

Çok eski çağlardanberi bu tarz tedavi malûmdu. Eski Yunan ve Mısırdan kalma bazı heykel ve kabartmalarda, bir konsantrasyon halindeki rahiplerin hasta üzerine ellerini koyarak tedavi yaptıkları tasvir edilmiştir.

Eski Hintte de bu nevi tedavi öğretilmekte idi. Bu tedrisat bedenimiz de dahil olmak üzere hangi madde olursa olsun, âlem şümul tek bir cevherden çıktığı tezine dayanmaktadır. Maddenin muhtelif çeşitleri bu tek cevher veya kudretin muhtelif yoğunluk (tekâsüfîyeti) derecelerinden ve değişik şartlar altında bulunuşundan ötürüdür.

Yine bu düşünüş sistemine göre, yiyecekler de bu kozmik cevherin mideye uygun gelecek bir değişiminden ibaretir. Buradan da bu (dıştan gelen kâinat kudreti) ile insanın hayat kudretinin bir ve aynı olduğu neticesine varılmıştır. Geçen asırda Hint Filozofu VIVEKANANDA'nın Amerika Birleşik Devletlerinde verdiği konferanslardan bahseden bir kitapta, Hindistanda Ganj kıyısında hiç yemek yemeden bu «Kâinat Cevheri» sayesinde beslenen perhizkârlardan bah-

sedilmiştir. Bu kimseler pek az miktarda katı (Mayı olmayan) yiyecekler yemekle iktifa ediyorlardı.

Kısaca, şifacının tezahürüne vasıta olduğu kudret bir kâinat kuvvetidir. Bu kâinat cevheri çok daha saf bir halde bulunduğu yukarı plânlarda çok daha tesirlidir. Bu kudretin işleyiş mekanizması hakkındaki bilgileri sayesinde Hintli rahiplerin çok geniş kudretleri vardır. Onlar sadece kendilerine müracaat eden hastaları iyi etmekle kalmazlar, aynı zamanda, gerekirse çok uzak mesafelerdeki hastaları da iyi edebilirler. Bunun için ihtiyaç olduğu zaman ustalıkla başarıları dedublınan (Çift bedenlenme) halinden de istifade ederler.

İsa'dan bu yana Ruhi Tedavi

İsanın en büyük şifacılardan olduğu herkesin malûmudur. Bir felçliyi kendisine sadece «Yatağından kalk ve yürü!» diyerek tanı bir şifaya kavuşturmuştur.

Dünyadan ayrılmadan evvel havarilerine, ruh yaraları gibi vücut yaralarını da iyileştirme kudretini öğretmişti.

Bu tedavi tarzı bir müddet devam etti; fakat insanlar kendilerine öğretilen doktrinden yavaş yavaş uzaklaştılar ve «gizli tedavi» tatbikatını ihmal ettiler.

Böylece bu «iyileştirme kabiliyeti» halk inancını kuvvetlendirmek için bir kaç imtiyazlı şahsın devam ettirdiği, mekanizmasını büyük bir titizlikle gizledikleri, babadan oğula devam eden bir miras gibi, devam etti.

Bununla beraber hiç bir şey kaybolmamıştı. Birkaç münferit araştırmacı, kendi istek ve temayüllerine göre muhtelif tecrübelerde kullandıkları, bütün fenomenlerin (hâdiselerin) temelini teşkil eden bir esas (unsuri) kuvvet keşfetmişlerdi.

Meselâ Fragonard (bu isimdeki meşhur ressamın yeğeni), vakitsiz olarak, üzücü bir şekilde kaybettiği nişanlısının vücudunu çürümekten bu kuvvet sayesinde, mumyalayarak kurtarmıştı.

Bu mumya örneği Paris Keşifler Müzesindedir ve, bu neticeyi elde etmek için kullanılan usul bakımından bütün ilin adamlarını hayrette bırakmaktadır.

(Devam edecek)

bu ayın en güzel suali

«Spiritizmanın asıl gayesi, bir takım hassas insanları medyomlaştırarak harikali tezahüratlar mı elde etmektir; yoksa insan ve onun asıl benliğini ortaya çıkararak, yeni bir tekâmül yolu mu kurmaktır?»

M EKTUP yazmak suretiyle bize sual soran bir okuyucumuz, pek haklı olarak, şöyle diyor:

Bu okuyucumuz, cidden, bir çok müptedi müntesiplerimiz tarafından her zaman düşünülen bir konuya (harika mı, tekâmül yolu mu?) parmak basmıştır. Esasen bu problem, dünyanın bir çok yerlerinde, hali hazırda tartışma konusu olmaktadır ki, bu kısmen parapsikologlarla spiritlerin aşağı seviyeden mücadelelerini teşkil eder. Hangi fikri sistem kendini az veya çok harikali bir manzara içinde arzetmemiştir ki? Beşer hayatının, en eski çağlardan beri, muhtelif vesilelerle ortaya çıkan felsefi ve dinî yaşantısı, daima biraz sisli, biraz buruk ve olağan üstünlük taşımıştır. Bunun böyle oluşu pek tabii bir neticenin meyvesidir: İnsan kuru ve kısır bir mahlûk olmayıp, aksine hayal hanesini geniş ve olağan üstü'ye karşı zaafı olan, biraz da meçhul olandan ürpertili bir zevk duyan orjinal bir yaratıktır. Bu demektir ki insan, her ne durumda olursa olsun, kendi kudretinin ulaşamadığı mesafelerde kendine destek arar ve inancını daima tazelemek ister. Kendi kudretinin içine kapanıp kaldığı zaman — bir nev'i kendine tapıcılıkla — ancak ruhi bir tecrübenin verdiği imkânlarla yetinmek zorunda kalır. Bu ne zamana kadar sürer ve ne dereceye kadar insanî olgunluğu temin eder? Bu, başka bir konunun içine girmeliğimize sebep olacağından şimdilik bundan sarfı nazar edelim.

EVET! Her yeni görünen cereyan kendine has harikali bir taraf arzetmezse, muhtaç olduğu insanî enerjiyi etrafında toplayamaz. İnsanda tecessüs denen otomatik çekilişin bulunuşu, kendi selâmeti için çok hayırlı neticeler vermiştir. Tecessüsün uyandırılması ve zihinlerin belirli bir yöne çekilmesi, ancak uyanan ve cezbedilen kimselerin bilemedikleri, umamadıkları olayların ortaya çıkmasıyla sağlanabilir. Ve işte bu suretle de bütün dinler ve inisiyasyonlar ve bir hayli felsefi sistem ilk adımlarını böyle atmışlardır. Ya olağan üstü olaylar yahut da o zamana kadar düşünülmemiş fikirler, yeni bir realiteye veya eski realitenin daha başka bir tarzdaki haline geçmeğe sebep olmuştur. Spiritizmayı bu genel kaderden ayrı tutmak mümkün müdür? Hayır. Belki de yeryüzünün en

harikalı olaylarının bir araya gelerek yeni bir realitenin ortaya çıkışı spiritizma kadar bariz olamamıştır.

SPIRİTİZMA harikaları yeni bir realiteye geçmenin, zaman ve zeminin icaplarından dolayı, ilk adımı olmuştur. Olayların nasıl oluyorundan çok, kendisi önemliydi. Tecrübe etmek, tecrübe görmek ve bu suretle peşin fikirlerin kazanılması veya yeni bir kalıba dökülmesi ihtiyacı vardı. Bizler gibi, kâinat sisteminin geri varlıkları için «belirli bir istikamete yöneltilme», ancak aşağı tertipte otomatizma veya tecessüslerin uyarılması ile mümkün olmaktadır. Acaba, doğrudan doğruya spiritizmanın yüksek hakikatleri ortaya konulsaydı, bugün değişik realitede yaşayan insanların sayısı bu kadar sür'atle artabilir miydi? Çekinmeden söyleyebiliriz: Hayır. Tekâmül seviyelerine uygun vasıta ve imkânlar vardır. İnsanın yeni bir idrake geçmesi için, kendisinin en kabiliyetli olduğu yön işlenir. «Alma kabiliyeti» ne şekilde gelişmişse o taraftan, zorlamadan ve hürriyeti elinden alınmadan, hakikatler tanıtılmağa çalışılır.

BUGÜN spiritizma realitesi çeşitli durumlar arz etmektedir. Hâlâ şüpheli, hâlâ harikalar peşinde, hâlâ eski realitesinin takviyesinde ehit gösterenler vardır. Bunun yanı sıra «saf spiritizma bilgisine» ulaşanlar da mevcuttur. İnsanlar, kâinatı bir üst kademedeki gözlemeğe davet eden ve onlara bunun yollarını gösteren spiritualizma, memleketimizde, kısmen harikalı seviyesinin üstüne çıkma ve hâlelerin müteal kısmına eğilmiştir. Bir sürü sözün yapmağa çalıştığını, bu işi müteal görüş, zihnimizdeki harikaların ileri perdesi, çok bilgilerin yerleşmesi anında ortaya çıkar. Kısmen spiritizma bilgisine ulaşan tekâmül yolunda mümkün olduğu kadar idrakli bir hakikatler sistemi olan evrensel bir hakikatler sistemidir.

Büyüklerden ibretli fıkralar:

İslâm fütuhatının ilk devirlerinde yapılan savaşların birinde, sonradan Halife olan Hz. Ali, hasımlarından birini ayağının altına alması ve kılıcıyla başını uçurmak üzereyken, perde yatan kimse son bir gayretle doğrularak Haz. Ali'nin yüzüne tükürür. Bu hareketin karşısında bir an irkilen Hz. Ali hasmını hareket bırakır ve: — Haydi git, der. Buna hayret eden hasım: — Ey Ali, sen benim ayağımın altına böyle düşseydin, seni hiç tereddüt etmeden öldürürdüm; hele yüzüme tükürseydin daha çok ıstırap verirdim sana. Halbuki sen beni bıraktın. Hz. Ali şöyle cevap verir:

— Şimdiye kadar Allah için öl-

dürüyordum. Şimdi ise, hakarete uğradığım için, kendi nefsimi uyararak adam öldüreceğim. Bundan dolayı seni öldürmedim.

«Tecrübe, bilgi, idrâk ve nihayet liyakatin artışı, insanları yeni ve daha şümüllü bir müşahede kademesinin eşiğine eriştirir. Kademelerin şümullenışı, bilginin genişlemesiyle hem'âhenktir. Bilgi ve liyakatin şümullenışı ise, hürriyet imkânlarının sonsuzluk içindeki genişlemesine sebebiyet verir. Ancak, varlıkların kazanmakta oldukları bu hürriyet serbestiyeti ne kadar genişlerse o nispette de ellerindeki imkânlardan gelişi güzel faydalanmaktan çekinmekte olduklarını görüyoruz. Böylece, muayyen ve mahdut bir takım davranış çerçevesi dışına çıkmamak üzere âdeta bir idrâkli otomatizm havası içinde vazifelerini ifaya çalışır hale gelmektedirler. Bu hali, hürriyetin tahdidi mânasına hiçbir zaman almamalıyız. Bu hal, İlâhî Nizama uyuşun derin mânalarıyla doludur.»

Tekâmülde İdrakli OTOMATİZM

Yazan : Feridun TEPEKÖY

BEŞERÎ idrkin kıymet açısı, hâdiseleri, daima kendi ölçü ve imkânlarına göre değerlendirmek üzere, kâinatın muayyen bir kesimini aydınlatan bir projektöre benzetilebilir. Bu projektör, ne kadar kuvvetle etrafı aydınatacak olursa, kâinatın teması da o nisbette hem daha kolay ve hem de insicamlı ve şumüllü olacaktır. İlâhî bir Lem'a (alev) olan projektörün, etrafını daha iyi bir şekilde aydınlatabilmesi için, şuur kademelerinde kâinatlarla olan irtibatlarının birer tabii neticesi olan arızî örtülerin kaldırılması lâzım gelmektedir. Kâinatlar içinde birtakım tecrübelerde bulunmak iştiafinin doğurduğu dış temasların sebebiyet verdiği kendi kendini unutma hali, tekâmülü temin edici lüzumlu ve hayırlı bir örtü şeklinde tecelli ediyor. İşte varlıklardan beklenen, mevzuubahis örtü mevcut iken dahi sanki örtü yokmuş gibi etrafı öz nuruyla aydınlatabilme kudretine erişebilmeleridir. Zaten varlıkların tekâmülü de bundan başka bir mâna ifade etmez. Her tekâmül kademesi, mevcut imkânlarıyla varlıklara, muayyen bir hürriyet sınırı çizmiştir. Bizlerin yapacağı ve bizlerden beklenen, durmadan bu sınırı genişletmek yolunda gittikçe artan bir gayretle cehit içinde bulunmak ve böylece daha üstün liyâkat mertebelerine yükselebilmek ve ebedi yolculuğumuzda daha idrakli ve vazife bilgisi şuuruna uygun hareketlerle İlâhî Nizama uymaktan ibaret olacaktır.

**

MUKAYESELİ müşahedeler ve varılan neticelerin sentezlenmesi, daha geniş açılı bir idrak aydınlığına varılması hususunda bize büyük faydalar sağlar. Böyle bir tertip içinde fikri faaliyetlerde bulunmak, kâinat içindeki mevkiimizin kıymet ve mahiyetini bize daha derli toplu göstermesi bakımından lüzumludur. Bugün, çeşitli hâdiseleri içinde boçaladığımız şu dünyanın maddî unsurlarını teşkil eden «maddelerine» zahiri bir nazar atfedecek olursak, burada idraksiz bir otomatizmanın ve buna bağlı kat'i bir hürriyetsizliğin hâkim bulunduğunu görürüz. Nitekim, tabii fizik hâdiseleri ve atomların mikro âlemine ait iç ve dış münasebetleri, katiyet ifade eden kanunların çerçevesi dahilinde husule

gelmekte olduğunu müşahede etmekteyiz. Zaten, tabiat nizam ve âhengini, hâdiseler arasındaki illi münasebetlerin mevcudiyetiyle ancak izah edebiliriz. Fakat burada dikkat edilecek olursa, kaba madde dediğimiz atomlar hakkındaki tecrübe ve müşahedelerimiz, bizlere istatistiki birtakım tâbi oluşlar hakkında bazı mahdut bilgiler vermektedir. Mikrokosmik âleme çevirdiğimiz müşahede teleskopumuz mezkûr kanunlara uyuş halinin arasındaki ferdi ve illi fevranların neticeleri hakkında yeterli bir bilgiden — kifayetsizliği dolayısıyla — bizleri mahrum etmektedir. Her kademenin sınırlanmış bir hürriyet hakkı, o kademeye lütfedilmiş bir İlâhi ihsandır. Sadece illi kanunlar çerçevesi dahilinde robotlaşan bir hareketi hiçbir zaman bütün kademelere teşmil etmeğe hakkımız yoktur. Tekâmül için mes'uliyeti yüklenmek ve bunun için de bir hürriyet şarttır. Hürriyetin sınırlarını varlıkların bilgileri tayin etmektedir. Binaenaleyh bir bakıma her bir varlık için bir hürriyet sınırı mevcuttur diyebiliriz. Ancak tekâmülü temin eden hürriyet faktörünün her hâdisede içinde görülüp ortaya çıkarılabilmesi, her zaman pek de kolaylıkla yapılamamaktadır. Hele hürriyet sınırları oldukça dar olan bir kademedeki hâdiselere bakacak olursak, buradaki hürriyet bize âdeta hürriyetsizlik gibi görünebilir. Nitekim, atomlar belki zahiri görünüşleriyle tam bir otomatizma ve mutlak bir hürriyetsizlik içinde hareket ediyorlarmış gibi görünebilirler. Fakat bu hal bize göredir. Yani mikrokosmik kanunlar muvacehesinde onun da kendine göre — bittabi pek mahdut olan — bir hürriyeti mevcut olmalıdır. Fakat, umumî plân içindeki yerinde büyük bir nizamın şaşmaz bir mümessili olarak görünmektedirler. Aynı şekilde bizler de içinde bulunduğumuz sistemimizle birlikte daha üstün bir plân karşısında tıpkı atomlar gibi âdeta otomatizm içinde şaşmaz kanunların değişmez kalıplarına uyan hareket eden birer mevcudiyet olarak mütalâa edilebiliriz. Şu halde bizlerin, idraksiz otomatizma içinde hareket eden varlıklar hakkında anlamak istemediğimiz hürriyet faktörü haddi zatında mevcuttur, fakat bu faktörün çok dar bir sahada faaliyette bulunması bizlerin onu görememeliğimize sebebiyet vermektedir. Gittikçe şumulü

derinleşen idrak plânları için, hürriyet faktörü, muayyenliyetin şaşmaz çerçevesi dahilinde varlıkların tekâmül istikametlerini tayin eden ve serbestiyet imkânları muayyen olan bir hususiyete bürünür ki, bu uhal İlâhi nizama uyuşun ta kendisidir.

BİZLERİN, kendimize göre olan ve bazen de hududunu olduğundan çok falza genişletmeğe çalışmakla hataya düştüğümüz hürriyetimiz ve irademizin serbestiyet hudutları içinde bize göre pek büyük seyyaliyet gösteren niyet, düşünce ve davranışlarımız, bütün bu hudutsuz gibi görünen geniş hürriyet imkânlarına rağmen, çok üstün bir plâna ait varlıkların nazarında, muayyen bir takım İlâhi irade kanunlarının icaplarına uyan ve neticeleri önceden malûm bulunan bir kat'iyet içinde illi bir otomatizm karakterine bürünür. Bu hale göre, bizlerin bazen İlâhi kadere ve hattâ Murada uymaz gibi gördüğümüz ve kabul etmek istediğimiz birtakım nahoş ve aykırı davranışlar karşısında, kendimizi her istediğimizi yapmak serbestiyetine sahip varlıklarmışız gibi kabul etmeliğimiz pek gülünç olmak lâzım geliyor. Zira bütün bu çeşit davranışlar, İlâhi Nizam ve kâinat âhenginin bekçileri olan İlâhi İrade kanunları icaplarının muayyen bir plân içindeki şaşmaz tezahürlerinden faydalanmak nasibine erişmiş varlıkların belirli müessiriyetlerine delâlet etmektedir.

HER tekâmül kademesinin kendisine has olan bir davranış hürriyeti ve bu hürriyetin gene kendisine has olan bir karakteri mevcuttur. Fakat her kademeye şâmil olmak üzere bir yardımın ve bir ikazın ve ayrıca bir iç itiliş kudretinin tezahürü olan bir nevi otomatizmanın mevcut bulunduğunu söyleyebiliriz. Zira tekâmül sonsuzdur. Hürriyet faktörünün varlığını ortaya koyan unsurları görebilmek kolay değildir. Çünkü: muayyen kanunlara uyuşun şaşmaz tezahürünü ifadelendiren otomatizma halinin içinde, serbest davranışı sezebilmek veya başka bir deyimle, illet netice bağlantılarının değişmezlik ifade eden sağlam kafesi içinde hapsolmuş bir kuşun, o kafes hacminin icaplarının tayin etti-

(Devamı var)

● MEŞHUR METAPSIŞİKCİLER ●

İPNOTİZMA ve telkinin tedavideki tatbikatları hakkında hazırladığı tıbbi tezini takdim ettiği zaman, bu gelişmeler hakkında hiç kimsenin tek bir malûmatı yoktu. Kendi gözlem ve deneylerine göre esaslı meseleyi apaçık şekilde ortaya koymuş, ipnoz ve telkinle neler elde edilebileceğini ve bilhassa hastalar üzerindeki tesirlerini, fiziki olmaksızın çok psişik bozukluklara olan müessiriyetini, göstermiştir.

İpnotizma, ilmi vasfını aldıktan sonra, Dr. Schrenck, Ch. Richet'nin tavsiyesi üzerine, metapsişğe döndü ve bilhassa fiziki medyomluk meselelerini incelemeye başladı. Önce psişik tertipte olan olaylarla alâkalandı ve hemen sonra kendini fizik tertipte vakıalara hasretti.

Albert F. Von Schrenck-Notzing

Birbiri peşi sıra pek ünlü medyomlarla tecrübelerde bulundu: Eusapia Palladino, Linda Cazzera, Stanislaw T. Eglinton, Willi ve Rudi Schneider.

1892 de telkini tedaviye ait ilk eserini neşrettikten sonra, 1909 da, Parise geldi ve Eva C. nin tecrübelerine iştirak etti; bu tecrübeler ona çok tesir etmişti. Madam Bisson ile, dört sene süreyle, kâh Münih'te, kâh Pariste, medyom Eva C. nin tezahürleri üzerinde incelemelerde bulundular. Bu olaylar serisini bir kitap haline getirerek neşretti: Fransızca ismiyle, Les Phénomènes physiques de la médiumnité (Fiziki Medyomluk olayları). Diğer yandan, tecrübelerinde kendisine arkadaşlık eden Mme. Bisson ise, sonraları şiddetli münakaşalara yol açan, bir eser neşrediyor: Les Phénomènes dits de Matérialisation (Materyalizasyon Olayları).

Schrenck - Notzing, Almanyada parapsikolojinin yayılmasına yardım etti. Ondan önce hemen hemen bütün âlimler metapsişik olayları reddediyorlardı. (Meselâ, Von Hellenbach ve E. Von Hartmann gibi). Onların dikkatini ve faali-

yetlerini bu mesele üzerine çekmişti.

Fakat çalışmaları anı ölümüyle durdu ve, 1930 senesinden sonra, Alman idarecileri bu sahadaki bütün araştırma ve çalışmaları yasakladılar. Bu inkıttan beri, hâlâ Almanyada parapsikoloji kendini gösterememiştir. Halbuki diğer yerlerde ve bilhassa Amerikada parapsikoloji devamlı hamleler yapmaktadır. Bu zat, bugün dahi derin tesirleri olan kesin bir hamle vermiştir. Bu yüzden zamanımızın araştırmacıları bu saygı değer bilginin açtığı yolda fayda bulmaktadırlar.

Yukarıda zikrettiğimiz eserlerinden gayri şu eserlerini de sıralıyarak bu hayat hikâyemize son veriyoruz:

Experimental studie in thought transference (1891, fikir intikalinin tecrübi incelemesi).

Materialisation Phanomene (1914, Materyalizasyon olayı)

Der Kampf um die Materialisations Phanomene (1914, Materyalizasyon olaylarında ağır mücadele).

Experimente der Fernbewegung (1924, Duru - Görü tecrübesi).

**Gelecek Hayat Hikâyemiz:
William CROOKES.**

Kadında Histeri

Yazan: Dr. *Ata Atalay*

Grasset, iki ruhi merkez kabul etmiş, birisine Yüce merkez, ötekisine (Aşağı merkez) demiştir. Buna göre de iki sınıf ruhi fiil (aksiyon) vardır. Yüce merkezden gelenin (Yüce Psychisma) olup, bunlar istek ve şuurla olanlardır. Zira, yüce merkez, şuurlu şahsiyetin, serbest iradenin, mes'ul Ene'nin yüce psişik merkezidir. Bu yüce merkezin aksiyonları da şuurlu ve istelkidir.

Aşağı merkezin aksiyonları ise otomatik ve şuursuz olup, bunlar da aşağı psişizma gösterileridir. Rüya, gezgin otomatizma, uykuda hareki faaliyet (somniaambulisma), dalgınlık, bazı alışkanlık hâdiseleri, Tikler ve histeri bu aşağı psişizmanın faaliyetine aittir. Bu aksiyonlarda insicamlı, bir maksada yöneltilmiş ve ruhi fiillerin bütün hareketlerini haiz oldukları halde, otomatik olarak şuur ve serbest istek olmaksızın vukua gelirler. (Meselâ: sar'alinin kaçıışı bunun örneklik misalidir.)

İşte histeride, aşağı psişizma merkezleri üzerine, yüce merkezin frenleyici tesirinin ortadan kalkması, yüce nöronların aksiyonu idare etmekten el çekmesi sebebiyle olur. Böyle hallerde yalnız aşağı nöronlar, fiili (aksiyonu) idare etmeye devam ederler. Yüce merkezin kontrolünden bu merkelzerin frenleyici tesirinden mahrum kalınca (Ekstra piramidal) sendromların bir vasfı olan anormal hareketler (Kore ve titremeler) Parkynsonlar, dystonieler, miyoclonieler meydana geldiği gibi, histeri hâdiseleri de bu aşağı merkez otomatizmasının başı boş kalmasından doğmaktadır. İki merkez (Yüce ve Aşağı) merkez arasındaki bağlantı ortadan kalktığı için de hissi merkezler aldıkları ihsasları bu yüce merkeze nakledemezler, bu sebeple de bu ihsaslar ve histerideki hareketler idrak olunamaz. Histeri hâdisesinin, asıl

organik bozukluklardan ayıran cihette, her iki merkez arasındaki münasebetin kesilmesini vücuda getiren şayanlardır. Organilkerde bu kesiliş, ekstra piramidal merkez ve yollarda veya onların merkezle olan bağlantılarında oturan anatomik (iltihap, istihale gibi) âfettir. Histeride ise psişik bir fiil (aksiyon) — Umumiyetle meselâ, teessüri şok, ani bir keder gibi — dir. Bu psişik fiil, her vakit ya (telkin) veya (İkn'in ile tashih olunabilir.

Histerilinin mühim bir hususiyeti taklitçiliğidir. Bu sebepledir ki histerikli bir hastanın taklit etmeyeceği hastalık tablosu yoktur. Bu kabil hastalar, körlük, sağırlık, çeşitli felçler, kalb hastalıkları velhasıl işlerine gelen her nevi hastalığı taklit ederler. Bu taklitçiliklerinde yaptıklarının farkında değildir. Bu tablonun zenginliği ve mükemmelliği, hastanın başkalarında gördüğü hastalıklara dair malûmata ve taklit kabiliyetine bağlıdır. Histerikleri, taklidini yaptığı diğer hastalardan ayıran şey, korku halinin olmayışıdır. Böylece histeride tam bir kayıtsızlık (belle indifference) hali vardır. Yani korku ve anksiyete olmayışı, histeriyi diğer nevrozlardan ayırt edici bir belirti oluyor.

Histerinin ayırt edilmesi gereken hastalıklar hemen her hastalık tablosunu taklit edebilen histeri, taklit ettiği hastalıkların bilhassa bir kaçı ile çok karışır. Bu sebeple bir çok zaman hakiki organik hastalıklardan ayırmak veya onlarla karışıkça ne derece olduğunu bilmek mecburiyeti vardır. Meselâ el, kol, bacak, yüz veya vücudun yarısında bir felç gösteren bir hastanın muayene ve ayırt teşhisleri, gereğince yapılmazsa çok zaman tedavileri de o nisbette noksan ve hatalı olabilir.

Bir felç veya hissizlik (anesthesie) karşısında hastalığa ait objektif belirtiler aranmalıdır. Histeride bunların bulunmaması kaidedir.

Deri, kemik, veter reflekslerinin muayenesi çok mühimdir. Zira histeride reflekslerde bazan bir azalma görülebilirse de hiç bir zaman gayip oldukları vaki değildir. Keza diğer hastalıklarda görüldüğü halde histeride dokuların ve kasların beslenememesinden dolayı trofik bozukluklar da olmaz. Hattâ uzun zaman hareketsizlikten sonra bile isterilide el, kol veya bacak kaslarında incel-

Bu günkü ilmin Kâinat görüşü

Yazan : Doç. Dr. Müh. Selim YALIN

B, "bizim" galaksi

(Geçen sayıdan devam)

BUNA göre «bizlerin» kâinattaki yeri nedir? Cevap gayet basit; kâinatı dolduran milyarlarca galaksilerden bir tanesinin içinde! Her bir galaksi ise takriben on milyar yıldızdan müteşekkil değil miydi; işte bizim güneş, galaksimizi teşkil eden bu milyarlarca yıldızdan biridir. Galaksimizi teşkil eden yıldızlara oranla güneşimiz ne çok büyük ne de çok küçük olup alelâde ortalama boyda bir yıldızdır. Biz de onun çevresinde dönen bir gezegenin üstünde bulunmaktayız. Görülüyor ki kâinat çapında konuşulduğunda bizlere hiç de «özel bir işlem» yapılmamıştır; milyarlarca galaksiden biri içinde onu teşkil eden milyarlarca yıldızdan bir tanesinin bir uydusuyuz. Son durum böylece bilindikten sonra birisinin halâ «acaba kâinatın başka bir yerinde de hayat var mı?» diye şüphe edebilmesi için o kimsenin mutlak megalomaniden muztarip olması icap eder.

Şekil 2 de görünen şemada B «bizim» galaksiyi A ise Andromeda burcu istikametinde bulunan ve fotoğrafı şekil: 1 de görülen galaksiyi temsil etmiş olsun. (Hakikaten bu çok temsili bir şemadır. Arzın diğer noktalardan hiç farklı olmaması, nokta adedinin milyarları geçmesi, A ile B arasındaki mesafenin çok daha büyük olması icap eder ve saire).

Şekil: 2 de görüldüğü gibi, teleskopu 1 — 1 istikametine yönelterek A ya baktığımız zaman, her şeyden önce bizim kendi galaksimizin yıldızları görüş yolumuza rastlayacaklardır.

Yani biz A galaksisini ancak kendi galaksimizin yıldızları «arasından» görebilmekteyiz. İşte, Şekil 1 deki fotoğraf

yüzeyi boyunca serpilmiş olan yıldızlar bizim kendi galaksimizin yıldızlarıdır. Andromeda'daki galaksi ise bunların arkasında çok uzakta kaldığından onu teşkil eden münferit yıldızları farketmek mümkün değildir, o sadece bir «un bulutu» halinde görünüyor. Gökyüzüne baktığımız zaman, bazan gökyüzünü boydan boya kateden yoğun bir bulut görürüz (saman yolu). Bu kendi galaksimizin şekil 2. de istikametindeki görünüşüdür. Yani «saman yolunu» görmemiz galaksimizin diske boylamasına bakmamız anlamına gelmektedir. Tabii ki diske boylamasına (çapı yönünde) baktığımız zaman onu teşkil eden yıldızları en yoğun bir şekilde — bir bulut — şeklinde görürüz.

Yukarıdaki açıklamalarımızda biz hep «yıldızları görüyoruz. Andromeda'daki galaksiyi görüyoruz» vesair gibi deyimler kullanmıştık. Halbuki bu tarz deyimleri de düzeltmek gereklidir. Hakikaten bize, daha doğrusu güneşimize, en yakın olan yıldız gözönüne alalım. Bu en yakın komşu noktanın bize uzaklığı (Eddington'un «reçetesini» hatırlarsak) ışığın dört senede katettiği uzaklıktır. Bu mesafe çok mu büyüktür? Şöyle bir mukayese verelim: Işık'ın ekvator bo-

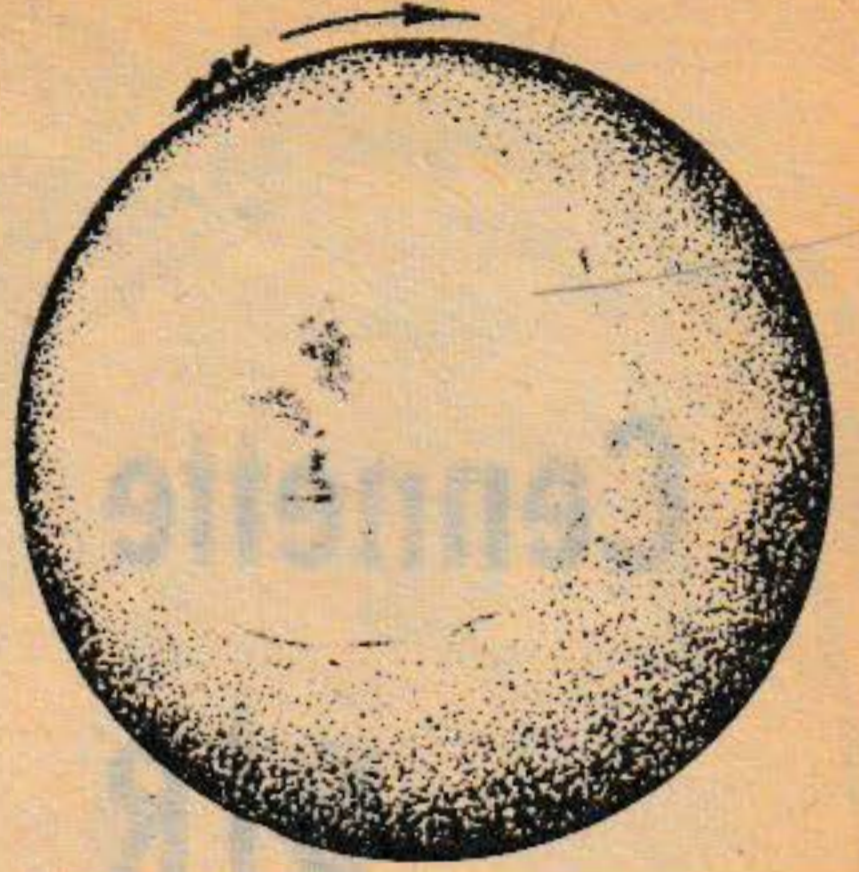
yunca arzımızı çepe çevre dolaşmak için saniyenin yedide biri gibi bir zamana gereklidir. Aynı ışık'm en yakın yıldızdan arza kadar gelebilmesi içinde ise dört seneye muhtaçtır!... Demek ki en yakın yıldız bu anda, bilfarz, infilâk etmiş olsa biz bu infilâk olayını ancak dört yıl sonra görürüz. Bu anda yıldızlara ait olarak gördüğümüz her şey ise gerçek halde en az dört sene önce olmuştur (*) «En az» diyoruz çünkü dört sene bize en yakın olan yıldızları çıkan ışığın arza kadar varması için geçen zamandır. Bilfarz A galaksisi bizden üç milyon ışık senesi uzaklıktadır. Yani ışığın A galaksisinden gözümüze kadar varması için dört milyon seneye ihtiyaç vardır. Binaenaleyh biz bu galaksiye baktığımızda biz «A galaksisini görüyoruz» değil «A galaksisinin üç milyon sene evvelki halini görüyoruz» dememiz gerekir. A galaksisinin acaba bu andaki hali nedir? Bunu biz asla bilemeyiz. Bunu olsa olsa, üç milyon sene sonra yaşayacak olan kimseler bilebilecekler. Bu izahlardan anlaşılacağı üzere gök yüzündeki yıldızlara bakmak kelimenin tam mâ-

(*) **Tabii içinde bulunduğumuz güneş sistemine ait olan elemanlar bu mütalâanın dışındadır. Bunlar bize çok daha yakındırlar. Burada sözü geçen «en yakın yıldız» güneş gibi müstakil bir yıldız olup yoksa güneşin dokuz peykinden biri değildir.**

nasiyle geçmişe bakmak demektir. Biz gökyüzüne «bu anda» bakıyoruz fakat mazisi en az dört sene olan bir manzarayı görüyoruz. Gökyüzünde gördüğümüz her bir yıldız başka bir geçmişten; başka bir manzaradır.

Hesaplara göre bir galaksi diskinin altmış bin ışık senesidir. Yani kodün Yunan ve Roma zamanında galaksinin capı boyunca geziye çıkmış olan ışık yolculuğunun ancak otuzda birini tamamlamıştır. Münferid galaksilerin merkezleri arasındaki ortalama uzaklık ise çaplarının elli misli mertebesinde olup, üç milyon ışık senesi kadardır. Bu bize «kâinatın atomları» olan galaksilerin kâinatın içini ne suretle doldurmuş olduklarına dair bir fikir verir.

Demek ki bunlar kuturlarının elli misli kadar olan uzaklıklarla kâinatın içini doldurmaktadırlar. Bir raptiyeyi düşünelim. Raptiyenin başı bir disk bi-

çiminde ve aşağı yukarı bir santimetre çapındadır. Şimdi raptiye kutusundan bir avuç raptiye çıkarıp bunları yere o şekilde serpelim ki aralarındaki uzaklık ortalama olarak yarım metre kadar olsun. İşte «kâinatın atomları» olan galaksiler de kâinatın içini aşağı yukarı bu yoğunlukta doldurmaktadırlar. Kâinatı teşkil eden madde bir yıldız bulutu halinde bu galaksilerin disklerinde (raptiye başlarında) toplanmış olup araları boşluktur.

Şimdi tekrar en ilk sualimize dönelim. Peki tek tek olarak galaksilerin doldurmuş olduğu bu mekânın biçimi nedir? Bunun bir sonu var mı yoksa yok mu? İlmin verdiği sonsuz şudur: «Bu mekân korkunç derecede büyüktür fakat gene de ilânihaye uzamadığı için sonludur. Bununla beraber sonlu olan bu mekânın her hangi bir sınırı da mevcut değildir.» İlk bakışta bu cevap âdeta bir yanıltmaca etkisi bırakmaktadır. Halbuki hiç de öyle değildir. Şekil: 3 de görülen küre yüzeyi ve bu yüzey üzerinde dolaşan karıncayı gözönüne alalım. Eğer küre karıncaya nazaran çok büyükse, meselâ kürenin çapı beş metre kadar ise, karınca yüzeyin yuvarlaklığının farkına varmayacak ve onu düz zannedecektir (tıpkı eski insanların arz küresini düz sanmaları gibi). Bu takdirde karınca düz sandığı yüzeyin kenarına varmak üzere yola çıkmayı aklına koyabilir. Tabii hayvancağz ömrünün sonuna kadar dolassa blla aradığı «kenara» asla varamayacaktır. Zira küre yüzeyinin bir kenarı yok ki ona varabilsin.

(Devamı var)

Cennette BİR İLİM ADAMI

(Geçen sayıdan devam)

Yenilen meyvaya gelince bu, bazan mukaddes bir nebattan çıkarılan usare, sudur. Bu su, Vedalarda bahsi geçen Soma, İranlıların (Haoma) sı, kenevir, peyotl, Boşimanların kırmızı çiçeği olabilir.

Bütün bu mayiler içildiklerinde sun'i bir vecit hali yaratır, öbür âlemin kapılarını açarlar. — (36 ncı sayımızda Orta Amerika'nın Sihirli Mantarları) yazısını okuyunuz. — İlkel dinlerin en karakteristik hususiyetlerinden biri de budur. Bu âyinler bazan sadece alkollü bir içki ile de yapılmaktadır, fakat daha ziyade uyuşturucu maddeler kullanılmaktadır.

Yılan

Hayat ağacını, ulu hayat çeşmesini koruyan yılan, ejderha veya canavar sembolü de çok umumdur. Çoğu defa yılan sembolü Kadın ve Ay sembolü ile

birlikte tekrarlanır. Bu, belki de her üçünde meydana gelen periyodik değişiklikler yüzündendir. (Yılanların gömlek değiştirmesi, kadınların âdetleri ve ayın safhaları) Fakat ekseri, bu yılanı öldürmek gerekmektedir. Bazan bilgelik için, eti yenilmelidir. Tivratta yılanın rolü Âdem ve Havvayı ağacın meyvasından yemeye teşviktir. Fakat diğer bütün inançlardaki sembolü şu şekilde çözebiliriz: Bilgi veya ebediyet yolundaki bütün tecrübelerle birlikte olan tehlikeler vardır.

Kadın ve Ağaç

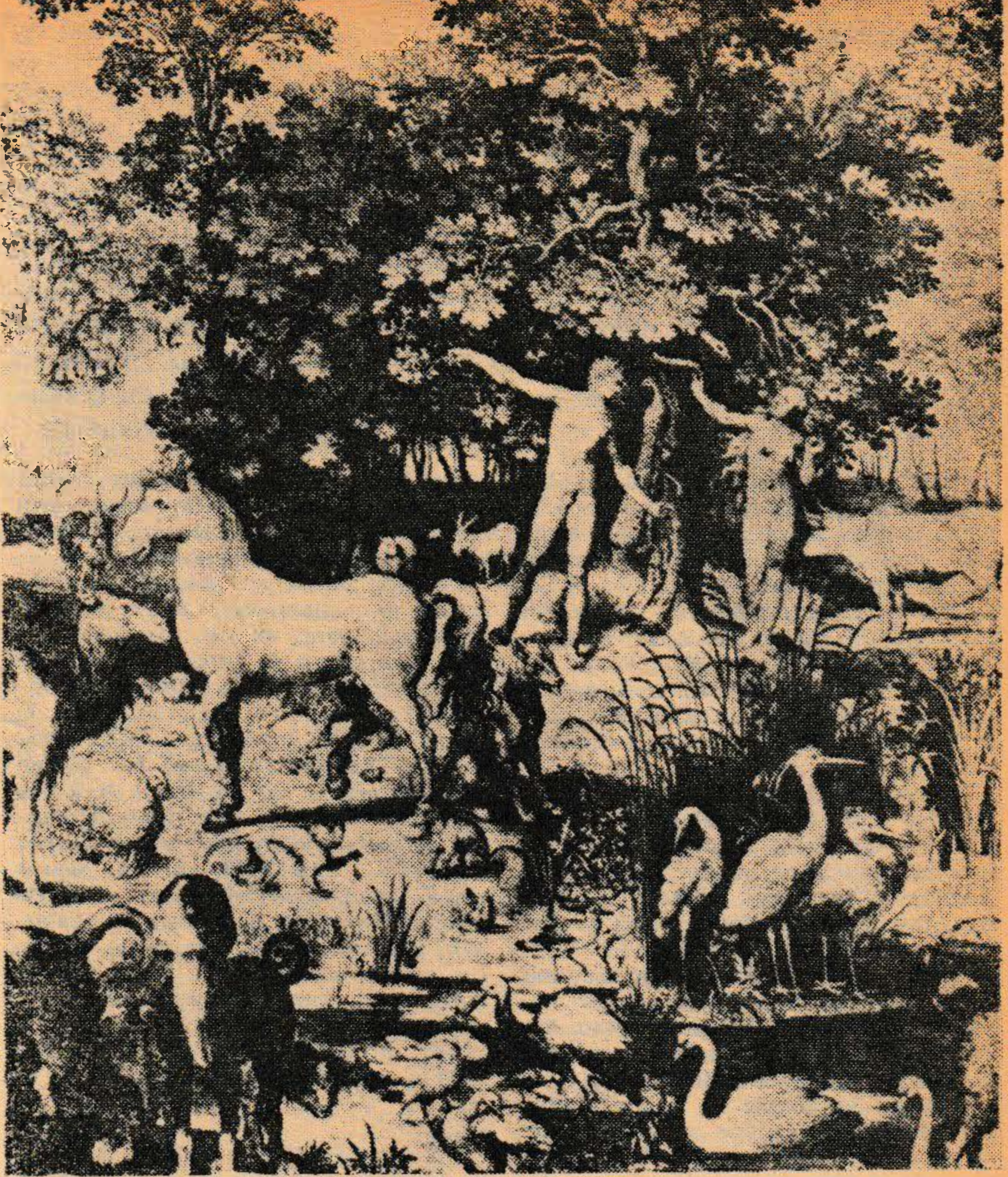
İnsanın doğuşundan 2000 yıl evvel dahi, Hindistan'da çok eski bir şehir olarak bilinen Mohenjo Daro'da bulunan mühürlerde, Fiküs Relijiyoza denilen bir ağacın yanında çıplak bir ilâhe resmi vardır. Ekseri bu şekiller bir daire veya bir surla çevrilidir ki bu da cennet fikrini ifade etmektedir. Eski Mısır'da Tanrıça Hathor bir ağacın yaprakları arasında temsil edilmiştir.

Ağaç ve Sular Dört Nehir

Kâinat ağacının bir menba veya bir nehirle birlikte bulunması da çok umumdur. Eski Cermenlerin Igdrasil ağacı Mimir çeşmesinin yanındadır. Mukaddes Hint metinlerinden Rig - Veda'da Kutsal Soma bitkisi bir kaynak veya nehir olarak gösterilir. Babilli Tanrıça Sidiuri Yunanlıların, Kalypso'suyla aynıdır ve dünyanın merkezinde hayat ağacının ve dört kaynağın (ırmak) yanında bulunur. Sular saflaşmayı gösterir. Bitkilere ve hayvanlara yararlı oluşlarıyla hayatı besler. Ağaç fikriyle beraber oluşu bu yüzden tabiidir.

Erkeğin Kaburgasından çıkan Kadın

Bu husustaki bir Sümer efsanesi şöyledir: Dilmun cennetinde İlâhe Nin - Hursag Tanrı Enki'nin merakını çeken nebatlar yetiştirdi. Enki birini yollayarak bu nebatlar yetiştikçe toplattırdı ve yedi. Buna kızan Nin - Hursag Enki'nin vücudunda hastalıklar hâsıl etti ve cennetten ayrıldı. Sümeri idare eden Tanrılar toplanarak onu geri çağırarak ve Enki'yi tedavi etmesi için bir hey'et gönderdiler. Geri gelen Nin - Hursag büyü yoluyla her hasta uzuvdan bir Peri veya bir İlâhe çıkardı. Bilhassa kaburgalardan çıkan ilâhenin ismi Nin-ti idi. Bu kelime «kaburgalardan çıkan kadın»

mânasına geliyordu. Fakat (ti) kelimesi aynı zamanda «yaşatmak» anlamına geliyordu. Bu şekilde Nin-ti «Yaşatan kadın» mânasınaydı.

Sami dillerde (Havva) kelimesi (Yaşayanların anası) mânasına geliyordu. Sümerce'deki Nin-ti kelimesi de aynı mânaya gelmelke beraber «aKburgalardan çıkan kadın» olarak da tercüme edilebilirdi.

Çıplak olduklarını gördüler

Eski Sümer'de âyinler esnasında çıplaklık bir an'aneydi. Bu belki de bazı banyolar ve yağlarla ovunmaktan ileri

geliyordu. Belki de çıplaklık bir safiyet ve cehalet sembolüydü.

«Yaradılış Kitabı»nı incelersek, 1 inci bab ile 2 nci bab arasında uzun zamanlar geçtiğini kabul etmek icap eder. Bu şu demektir ki yer yüzünde ilk insanın (Homo Sapiens) zuhuru ile onun kafasında bir şuur uyanışı arasında yine uzun zamanlar geçmiştir. Bu arada çok tanrılı dinler de çıkmıştı. İnsanlar için üstün bir fikir yerine, görüp dokunabildikleri ağaçlara benzeyen, altından menbalar çıkan (Hayat ağacı) na inanan
(Devamı 31. Sayfada)

Celse Tetkikleri

15 Nisan 1958 de, Cemiyetimize verdiği bilgilerle ayakta tutan, o zamanlar içinde bulunduğumuz seyyal durumu belirli bir istikamete çekip götüren Büyük Ruh Dostumuz, medyomu E. S. vasıtasıyla aşağıda bir kısmını takdim ettiğimiz tebliği vermiştir :

«Geçen celsede sizlere bilginin mahiyetini biraz açıklamaya çalışmıştım. Bilgiden maksat muayyen bir realite birliğine vasıl olmaktır. Bilginin temaşasını o andaki şuurumuzla temaşa edebilmektir. Sizler içinde yaşadığınız realitelerin icabı olarak, dünya plânında enkarne olmuş bulunuyorsunuz. Bu plânın bir kademe ötesine geçebilmek için, dünyada çeşitli hâdiselerle karşılaşmak, onları kıymetlendirmek mecburiyetindedesiniz.»

«Tekâmül, hattızatında, çok yavaş ve adım adım ilerler, kabiliyetinizin dışındaki realitelerle kendinizi teselli etmek ve varlığınızın sonsuzluklarında ölmezliğinizi doya doya tatmak istiyorsunuz. Başı yukarıda olmak iyi bir şeydir; fakat ayaklarınızı da sağlam bir yere basmanız şarttır. Bilhassa sizin mevzuunuza giren insanlar için bazı anlar, hayatın ufak vecibeleri ihmale uğramakta ve bunların da büyük merdivenin birer basamağı olduğu unutulmaktadır.»

«Şunu iyi biliniz ki, hepimiz üstün bir tekâmül seviyesinde bulunmakla beraber, sizden epey aşağıda bulunan insanlarla birlikte dünya plânının müşterek eprövlerini (imtihanlarını) paylaşıyorsunuz. Bazan, zahmet ve eziyetlere katlanıyorsunuz. Bu nedendir? Bunun üzerinde çok düşünmeniz lâzım. Bazen kendi kendinize şunu sorduğunuza eminim: «Ben ki, bu üstün realiteye erişmiş bir insanım, benim yerim göklerdir. Bu süfli âlemde ne işim var? Niye ben şu can sıkıcı ve basit işleri yapmakla mükellefim? İşte bu sebepten dolayıdır ki, insanlar ezelden beri hakiki tekâmül yolunda ortalama yolu bulamamışlardır. Ya çok üstün realiteleri inkâr edip, dün-

yanın batağına gömülmüşlerdir, yahut da dünya plânı vazifelerini küçümseyip kendilerini dünyaya bağlayan illetlerin kökünü kazımaya çalışmışlardır.»

«Acaba bu iki yol da insanlığın selâmetini mi sağlamıştır? Bunu düşünüp taşındıktan sonra göreceksiniz ki, insanlığın esas gayesi ve istikbalin insanının gayesi bugünkü mefluç yollardan kendini kurtarmaktır ve kurtarabilir de. O zaman insanlık büyük bir süratle merhaleleri katedecektir. Şayet her şeyden elini çekmek ve bir pasiflik hali içinde ulûhiyete yönelmek ilâhi irade kanunları çerçevesinde en matlup yol olsaydı, o **BÜYÜK YARATICI**, size bu sonsuz maddi kombinezonlarla sonsuz adetteki âlemleri yaratmak lâzımunu ve oralar-daki mevcudiyetinizi yaratmağı lüzumsuz bulmaz mıydı? Siz bir yerde son bulacak değil, sonu gelmiyecek olan bir yolculuğun bitmeyen manzaralarını seyreden, müşahade eden ve onlarda AL-LAH'ın kudretini görmeye mükellef olan bir yolcusunuz. Söylüyeceklerimin bu kadar.»

Yukarıdaki tebliği dikkatli ve analitik bir tarzda incelemeye tâbi tutarsak, genel hatlarıyla, şu esaslı fikirleri bulmamız mümkündür:

REALİTE BİRLİĞİ:

İnsan denen ruhi ve maddi birlik karışımı varlık, kendini bildibileli toplu olarak yaşayagelmıştır. Beraberce yaşamının verdiği vecibelere uymak ve çevresini tetkik etmek hususunda her insanın kendine has bir davranışı, düşünüşü vardır. Olayları mânalandırmak ve bunlardan yeni yeni sonuçlar çıkarmak suretiyle de farklı zihinler, anlayışlar ve neticede idrakler doğar.

Öyleyse, insan toplulukları birbirinden farklı idraklere sahip fertlerden meydana gelmektedir. İşte idraklerin bu farklılığı, realitelerinde çeşitli kademelerde olmasını doğurur. Realite birliği ise, yukarıdaki fikirlere göre, idraklerdeki seviyelerin sifıra yakın derecede birbiriyle paralellik arzemesi demek olacaktır. Fakat bunun böyle olması, ruhun bir ve tek oluşu, orijinallığı yüzünden, mümkün değildir. Bizler için mümkün olan realite birliği, ana prensiplerde, anlayış tarzında yakınlık olmalıdır. Aynı fikri aynı cümlelerle değil, fakat değişik cümlelerle ifade etmek daha uygundur. Esas değişmemiş, söyleyiş tarzı ferdin hür davranışı ile biçimlendirilmiştir. Toplumlar, esas fikirde, prensipte, düşünüş ve idrakte aynı realite düzlemi içinde bulunurlarsa, âhenk ve dengenin kurulmaması için hiçbir sebep yoktur.

Birlik sözünden, bir noktada toplanmak değil, çeşitli kademelerin teşkil ettikleri düzlemlerle, tesir alanlarıyla irtibat kurmak anlaşılmalıdır. Çeşitli tesir plânlarının verdiği itmeler zıt istikametli hareketler doğurur. Buna engel olmak için, idraklerinizden doğan düşünce tesirlerimizi müşterek bir tesir alanına tevcih etmek yeterlidir.

HÂDİSELERLE KARŞILAŞMAK ve KIYMETLENDİRMEK :

Hâdiseleri müşahade etmek; onları daha evvelki müşahadelerle kıyaslamak ve sonra karşımıza çıkan, müşahade ve kıyastan doğan bilgilerimizin fiili tatbikatlarını yapmak.

Realite atlamanın mümkün olan yolu, içinde bulunduğumuz realitenin hâdiselerini iyi bir gözleme tâbi tutarak tahlil etmek, tahlilin neticelerini diğer neticelere bağlayarak terkip (sentez) yapmak ve sonra da bu terkipleri kategorik bir tasnifle kıymetlendirmeğe gitmektir. Kıymet artık bir bilgi halini almıştır, fakat öz bilgi olamamıştır. Bunun için fiilen bu bilginin tatbikatını yaparak tatbikat hatalarını düzeltmek ve ağırlıklardan kurtulmak suretiyle de öz bilgiye ulaşmak gerekir. Öz bilgilerin sistematik sıralanışı şuur aydınlanmasına, idrak genişlemesine sebep olduğundan, netice olarak, realite atlama imkân dahiline girer.

HAYATTA DEĞERSİZ BİR ŞEY YOKTUR :

Hayatın zaruri olarak karşımıza çıkardığı her vecibe, diğer adıyla dünyevi

icaplar, değerlidir ve uygunsuz olan bir şey yoktur. Kendi idrak seviyemizin verdiği değer hükmü ile olay ve eşyaya çeşitli kıymetler vermemiz tabiidir. Fakat bu, sadece bize göre böyledir; bir başkası için aynı kıymeti ifade etmez. Böylece, kâinat içinde her şey yerli yerinde ve şaşmaz bir düzendedir. Yer yüzündeki görünen ve görünmeyen her şey biz canlıların ihtiyaçlarına göre tertip edilmiştir. Zaruridir, önemlidir, yerindedir.

TERAZİYİ İYİ KULLANMAK GEREKLİDİR :

Öyleyse, bedenli hayatımızda dengeli bir yaşantı kurmak, her şeyin hakkını kararınca vermek, saplantılara düşmemek, ifrattan kaçınmak, kısaca sakınlardan olmak gerekli oluyor.

Ne sadece maddeci ve ne de sırf ruhçu olmak kazançlı olamaz; zira, insan ruh ve maddenin âhenkli şekilde bir araya gelmiş terkibinden başka birşey değildir. Orta yol, hem dünya ve hem de ahretin vecibelerini, ifrata varmadan, sağ duyu ile yerine getirmekle izlenebilir. Terazinin kefelerine koyacağımız kazançlarımızı (bilgilerimizi) imkân nisbetinde aynı değerde seçebilirsek, hayat akışında sağa sola sapmadan, tökezlemeden sahili selâmete ulaşmamız mukadder olacaktır şüphesiz.

ÖLÇÜLÜ FAALİYET :

İnsan, sağ duyusu ve aklının ölçülü faaliyetleriyle İlâhî İrade Kanunlarının talep ettiklerine uygun bir yolda bulunabilir. **Tabiata uygun yaşamak** sözüyle ifade edebileceğimiz bu hal, her şeyi, peşin hükümsüz tetkik etmek, sebep netice bağları kurmak, hem hareketlerinde hem nefsinde bu neticelerin tatbikatını yapmak ve ölçülü bir faaliyet içinde kalmak demektir. «Herşeyde O'nun Muradı ilk sebeptir. O'na şükürler olsun.»

OKKÜLTİSM

YERYÜZÜNDE çok eski çağlardan gelen ve bütün din ve düşünce sistemlerinde tesirleri görülen bir an'ane vardır. Geri insan topluluklarının anlayış seviyesini aştığı için gizli kalmış, ancak kabiliyetli şahıslara büyük imtihan ve denemelerden sonra tevdi edilmiştir.

Zaman zaman dine aykırı kabul edilen bu sistemi sadece doğmalara (nas'lara) aykırıdır. Tek Tanrıya inanır. İnsanı ve kâinatı, tabiat kanunlarını inceler. Bütün bunlar arasınad tek bir münasebet ve âhenk bulunduğunu kabul eder.

Vahşi büyücülerden, köy afsuncularından başlayarak, kurşunu altına çevirmek isteyen eski simyacılar, «Ebedi Hayat» ve «Ebedi gençliği» Arayanlar, Hastalıkları iyi edenler, ölüleri diriltelenler, tabii kanunlardan istifade ile olağan üstü işler başaranlar, istikbali ve geçmişi bilenler bu sistemin basit ve biraz da cahil tatbikatçılarından ibarettir.

Okültizmin ideal temsilcileri her biri bir topluluk üzerinde vazifelendirilmiş büyük «İnisiye»lerdir. Bu şahıslar elbette ki dünyaya belirli bir vazife ile inmiş ve yukarı âlemin müsaade ve yardımlarıyla yeryüzünde meşekkatli bir hayat geçirmiş ve insanlığın ilerlemesi yolunda hayatlarını sarfetmiş kişilerdir.

Eelbette ki üstün bir bilgi seviyesine göre bu kimselerin yaptıkları Mukadde-re uygun, alelâde, fakat zaruri işlerdir.

Biz insanlar bilinmeyen âlemler ve bize meçhul olan bilgiler karşısında daima bir cazibe duyarız. Muhayyilemiz fikri seviyemize göre, ince veya kalın perdelerle hakikati örter. O hakikatler ki çıplak gözle görülmesi ne mümkün?

Ancak bu hayal ve fantezi oyunları arasında ara sıra çakan bir şimşek gözlerimizi kamaştırır, bizi hayran, vecd içinde bırakır, gittikçe kendine doğru çeker. Ve bizler, tehlikeler, ıstıraplar pahasına bu esrarlı olduğu nisbette sürura gark edici ışığa doğru gittikçe da-

ha fazla bir meyil duyarak koşarız.

B hal Ebedi Tekâmül kanuna uygun değil de nedir? Tekâmülden başka bir şey midir?

Bu aydan itibaren mecnuanımızda «Gizli İlimler» adı altında bir seri yazı neşrine başlıyoruz. Bu yazıların sanıldığı gibi karışık ve anlaşılmaz olacağını hiç sänniayın!

Bir başlangıç olmak üzere Eski İran Dini, yani «Zerdüş» dini rahiplerine verilen ve sonra bütün gizli ilimlerle uğraşanlara atfedilen bir isimle sizlere «Üç Maj»ın hikâyesini anlatacağız. Bundan sonra 19 uncu asırda, yani ilim çağında yapılan sihir tecrübelerinden bahsedeceğiz ve bu da bitince sistemli olarak «Gizli İlimler»i inceleyeceğiz.

HARAP EDİLMİŞ KUDÜS MABEDİNDE ÜÇ MAJ'IN HİKÂYESİ

Hiram'ın, Süleyman'ın ölümünden çok sonra Nabukodonozor'un orduları Kudüsü yerle bir ettiler, Süleyman'ın kurduğu ve Tivratta yazılı olan büyük mabedi yıktılar. Öldürülmeyen halkı da esir olarak götürdüler. Sion dağı soyguncu ve fakir bedevilerin güttüğü birkaç zayıf keçinin otladığı kıraç bir çölden ibaret kaldı. Bir sabah, bu harabelere develerine binmiş üç yolcu geldi.

Bunlar eski Mabedi ziyarete gelen üç Maj, Babil inisiyesi idiler.

Hafif bir yemek yedikten sonra harabeleri dolaşmaya başladılar. Yıkılmış duvarlar ve sütun başlıklarından mabedin hududunu tayin ettiler. Sonra, yere yıkılmış sütun başlıkları ve taşları üzerlerine hak edilmiş kitabe veya sembollerini bulmak ümidiyle inceden inceye araştırdılar.

Bu araştırma sırasında yıkık bir duvarın yanında ve çalılar arasında bir oyuk keşfettiler.

Bu, mabedin güney doğusunda bir kuyu idi. Kuyunun ağzını temizlediler ve aralarından en yaşlısı, görünüşe göre reisleri yere uzanarak kuyunun ağzından içeri baktı.

Vakit öğleydi. Tam tepede parılda-

yan güneşin ışıkları âdeta tam dik olarak kuyuya nüfuz ediyordu. Dip tarafta parıldayan bir şey Majın dikkatini çekti. Arkadaşlarını çağırdı; onlar da aynı şeyi gördüler.

Bu şüphesiz alâka çekici bir nesne idi; onu oradan almaya karar verdiler. Kemerlerini birbirine bağladılar ve kuyudan içeriye sarkıttılar. Birisi bir ucundan tuttu, reisleri de bu ipe tutunarak aşağıya indi. Kuyunun dibinde parlayan nesne gerçekten kutsal bir mücevherdi ve eskiden, Hiram, katledilirken kaçtığı sırada, boynundaki yetmiş yedi halkalı bir zincire bağlı olan bu mücevheri ele geçmemesi için bu kuyuya atmıştı.

Bu mücevher, bir kenarı yedi buçuk santim boyunda, saf madenden yapılmış bir üçgen idi. Tam bir inisiye olan Hiram, bunun üzerine «Sözle anlatılamayan İsmi» yazmıştı. Boynuna taktığı zaman isim altta kalıyor, ters taraf ise, düz bir satır olarak görünüyordu.

Maj, kuyunun dibine inerken duvarların renkli taşlarla birbirinden tefrik edilen on ayrı halkaya bölünmüş olduğunu gördü. Bu halkalardan her biri bir dirsek yüksekliğinde idi. Kuyunun dibine varp da Hiram'ın mücevherini bulunca büyük bir heyecan duydu. Çünkü kendisi de tam bir inisiye olarak bu yazının ne mânaya geldiğini biliyordu. Fakat kendisi kadar bilgili olmayan arkadaşlarına göstermemek için, mücevheri, Hiramın yaptığı gibi, üzerindeki yazı okunmayacak şekilde, ters olarak boynuna astı.

Arkadaşları boynundaki mücevheri görünce, önünde eğildiler. Mukaddes bir işaret taşıdığını anlamışlardı. Onlara gördüklerini anlattı. Bronz kapının ardında bir esrar olduğunu düşünerek birlikte inmeye karar verdiler.

Üç kemerden yapılmış ipin ucunu, üzerinde (Yakin) kelimesi okunan yassı bir taşın altına sıkıştırdılar; onun üzerine de «Boaz» yazılı ikinci bir taş koyarak sağlamlaştırdılar. *

Sonra reçineli üç meş'ale yaktılar. Ve bir ellerinde meş'aleleri, ipe tutunarak kuyuya indiler. Delikten geçerek bronz kapının önüne vardılar. Kapının ortasında bir kiral tacına benzer bir süsleme, ve etrafında yirmi iki noktadan meydana gelmiş bir daire vardı.

Maj derin bir düşünceye vardı ve sonra «Mal Kuth» kelimelerini telâffuz

etti. Birdenbire kapı açılıverdi. O zaman aşağıya inen bir merdiven gördüler. Merdivenden üç adım indiklerinde üçgen şeklinde bir basamak gördüler. Bu basamağın sol yanından yeni bir merdiven çıkıyordu. Bu merdivenden beş basamak çıktıklarında yine aynı şekilde bir basamak gördüler. Bu defa merdiven sağa sapıyordu ve yedi basamaklı.

Üçüncü bir sahanlığı aştıktan sonra dokuz basamak indiler ve ikinci bir bronz kapıya vardılar. İhtiyar Maj bu kapıyı da inceledi ve ortasında bir köşe taşı tarzında kabartma, yine etrafında yirmi iki nokta gördü. «Jesod» kelimesini mırıldandı ve kapı yine açıldı.

Majlar daire şeklinde, kubbeli geniş bir salona vardılar. Yerden başlayıp kubbedeki merkezde birleşen dokuz kenar çıkıntısı duvarları süslüyordu. Bu salonun girdiklerinden başka kapısı yok gibi görünüyordu. Fakat Reis, duvarları yokladı ve karanlık bir köşede başka bir bronz kapı buldu. Bu kapı ışıldayan bir güneş sembolünü taşıyordu. Ve yine yirmi iki noktalı bir daire ile çevriliydi. Maj «Netzah» kelimesini mırıldandı; kapı açıldı, yeni bir salona girdiler.

Bundan sonra birbiri arkasından beş kapı geçildi. Bu kapılardan biri üzerinde parlak bir ay, bir arslan kafası, yumuşak ve lâtif bir eğri (Münhanî), bir cetvel, bir kanun rulosu **, bir göz, bir de kiral tacı vardı. Telâffuz edilen kelimeler birbiri arkasından «Mod», «Tiphereth», «Chesed», «Geborah», «Chochmah», «Binat» ve «Kether» oldu.

Dokuzuncu salona gelince Majlar hayretlerinden dona kaldılar. Burası karanlık değildi; bilâkis çok aydınlık bir yerdi. Ortada onbir dirsek boyu yükseklikte, üçer kollu üç lâmba vardı. Bu lâmbalar asırlardanberi yanıyordu; ne Yahuda Kırallığının yıkılışı, ne de Kudüsün yerle bir edilişi onları söndürebilirdi. Canlı bir parlaklıkla o harikulâde yapının her köşesini aynı zamanda tatlı ve

* Süleyman'ın mabedinde iki sütun vardı; birinin ismi (Yakin) di; (Ruh) u temsil ediyordu; ikincisi (Boaz) da (Madde) anlamınaydı.

** Eski kitaplar sayfa tarzında kesilmiş olmayıp çubuk üzerine sarılan uzun kâğıtlardan meydana gelirdi.

(Devamı 38. Sayfada)

Y a z a n :

Ergun Arukdal

Yollar yürüdükçe Aalar

«Biz onları kendi kaderleriyle bıraktığımız zaman, Cabiller inatla direndiler, ve dediler ki: Ne oldu! Kalbimizdeki bu eziklik neden! Kimdi bizi çekip götürenki, günden güne erimekteyiz. Ve cevap verdiler: Siz nefsinizle kardeş oldunuz... artık onun elinden verilecek kevseriniz. O günden bugüne dek onların nesilleri yer yüzünde fesat çıkarıcı oldular.»

S. P.

HER bir parçasının sevgi ve şuurla titrediği şu adamın gözlerindeki pırıltıya bakın. Bu yüz hatlarında, beynini saran hummalı bir faaliyetin amansız çizgileri mevcut; yapacağı işler var. İstekleri müştereklik içinde, kendini kendinden aşırıp pırıltılı bir yol arıyor. İçindeki tarifsiz duyguları teker teker ayırmağa gücü yetmiyor; fakat, öyle bir âlemle sarılmış ki bunların tüm aksini orada buluyor ve gözlerindeki hayreti gilzemen Rabbinin sadık bir kuzusu olarak yaşayanları bakışlarıyla, seviyor, öpüyor. Sırtındaki ceylan derisi hırkasını giymekten bile hicap duyan bu genç adam, kendi kabilesi içinde, kendini sadık bir kuzu olarak biliyordu. Bir fark vardı diğer sadık kuzularla arasında: yol, iz yitirmiş şaşkın bir çakal gibi gezmişti şimdiye kadar. Yol gereketi! Yol bulmak için iz gerekti, nihayet göreceğ göz gerekti.

Beyaz sakalıyla, yalnız başına kırdan yaşayan ihtiyar Çoban'ı gördüğünden beri, bakışlarındaki atesi kendi de his-

seder olmuştu. Elinde sağlam ve ucu eğri sopasını evire çevire duru, çocuksu bakışlarıyla tesirli konuşmuştu:

— Bu yollardan birçok kavimler geçip gittiler. Bir kısmı, güneşin battığı ülkelerde, Rablerini unutmadan sadık bir kuzu olarak yaşadılar ve ellerindeki çekinmeden, usanmadan başkalarına verdiler. O kavimden büyük «aydınlatıcılar» çıktı. Sessiz ve gösterişsiz yaşadıkları için, fesada ve kine düşmediler. Onların gerçek yüzünü görmek kendilerini seyretmekle değil, söylediklerini bizzat yaptıkları zaman ortaya koydukları fiilleriyle mümkün olurdu. İyi yapıcıydılar. Yollarını, izlerini, barınaklarını kendileri yaparlardı. Sadık kuzu oluşları kendilerinin rehberiydi. İlhanlılarını aldıkları zaman bir Şükredişleri vardı ki, etraflarında hasıl olan lâtif havadan ruhlar şifa bulurdu. Fakat şu da var ki, bunlar nadir gelirlerdi dünyamıza.

Hiç kimsenin bilmediği yolları bilirlerdi bunlar. Yürüdükçe, peşinden gelenler hayretle şunu görürlerdi: dağ, tepe, ağaç, bayır eyilir, yassılırdı... yol açılırdı

yürüdükçe. İçlerindeki aşkı elbette bilemezdik oğul! Bu nasıl bir haldi ki yol, iz yokken yürüdükçe yol ortaya çıkardı. Herhalde niyetleri ve idrakleri aynıydı bu adamların. Ben bunların ters işini görmedim hiç. Bir yürüyüşleri vardı vardı bunların! Onlarca olunmadıkça ne mümkün ayak uydurmak. Çok geride kalanlar olmuştu. Geride kaldıklarını bilemezlerdi; zira, geçip gittikçe öyle nurlar bırakırdı ki bu «aydınlaticılar» geridekiler yerinde sapsalar bile, gene onun ışığı onları zulmetten kurtarır, loşcasına, yarı aydınlıklarda bırakır.

Kimdi bu er kişiler? Nerden geçerdi bunların yolları? Yapıp bıraktıkları çatıları yokmuydu? Onları yakından gören, onunla yol izleyen birisini bulamaz mıydı? Elbetteki çatıları, yoldaşları, vasiyet ettikleri olmalıydı bunların. Aramalıydı. Bu ocağı bulmalıydı. Açık bir kalb gerekti, temiz yürek gerekti, iman gerekti bu ocakta kalabilmek için. Bunu da beyaz sakallı Çoban söylemişti. Ve gene demişti ki: — Oğul, bulacağın ocağın alevleri insanına göre sıcaklık verir. Yakınında olan hiç ısınmaz da, öte yanda olanın hem içi yanar hem dışı. Ocak! Amma ne ocak! Her isteyen onun başında kalamaz. Her kalan ısınmaz. Her ısınanın içi yanmaz. Alevinden kör olup nefisini yoldaş edinenleri ben gördüm. Şu elimdeki sopa gibiydiler bunlar: kısır, sağır, kuru, bereketsiz ve eğri. Duvar diplerinde, ağlama taşlarında fesatlıklarıyla fala bakarlar. Her defasında şeytanlarının boyunlarına doladıkları alevden atkılarını görürler de gene: «Ne oldu ki! Biz Rabbinizin yarattığı değil miyiz» diye merhamete, yardıma sırt çevirirler. Bilmezler ki sırt çevirdikleri Rableridir.

Bu ocağa gitmek için, genç adam diz büktüğü yerden doğruldu. İçindeki ateşin yaladığı nefesi dudaklarını yakıyordu. Yol! dedi, yürüdükçe açılır. Yüzünü yeni doğmakta olan güneşe doğru çevirdi. Karanlıkların dayanamayıp gittiklerini görmüş, iman ateşinin, şeytan ateşini nasıl da körleştirdiğini fark etmişti. Rabbinin sadık bir kuzusu olarak Şükretti. Yeni «aydınlanmalar» olmalıydı.

Nazarî
ve
Tatbikî

İpnotizma Manyetizma ve Telkin

Nisan Ayının ilk
Haftasında Çıkıyor

ERGÜN ARIKDAL'ın hazırladığı bu İpnotizma El Kitabının fiatı 15 T.L. dir. Kitapçılardan ısrarla arayınız.

ÖDEMELİ ADRESİ

Ergün ARIKDAL
Han Sokak 24
KUMKAPI — İSTANBUL

NOT: Matbaa tekniği sebebiyle, 500 sayfaya yakın olarak tahmin ettiğimiz kitap, daha az sayfalı olacaktır. İçinden hiçbir konu çıkmamıştır. Özür dileriz.

Görünmeyem Âlemle Temasımız

SPIRİTİZMA DERSLERİ

Hazırlayan :
Ergun
ARIKDAL

BİR spiritizma celsesini idare edecek kimsenin veya böyle bir tatbikata girişecek heveslinin, bundan evvelki yazınızda, dahil olduğu araştırmacı zümresini açıklamağa çalışmıştık. Şüphesiz ki, bu üç zümre esaslı bir kümeleme teşkil edebilir; fakat, bir diğerinden çeşitli kabiliyet veya yeteneksizlikleri almak suretiyle de daha değişik karakterde zümreleri meydana getirmek mümkündür.

Bu zümrelerin en tehlikelisi, gerek medyom ve gerekse deneyci yönünden, İNANGAÇLIKTIR. İnangaç olan kimselerden bir kısmı, bağlı oldukları din, ahlâk ve diğer felsefi düşüncülerine uygun gelen, bunları şu veya bu tarzda takviye eden her türlü söz ve fikri hemencek kabul ederler. Zaten onlar, «tatbiki bir ruhiya-

tın» verdiği yüksek hakikatleri, apaçık neticeleri öğrenmek ve ona göre «amel eylemek» istek ve arzusuyla hareket etmemişlerdir. Bütün fikri faaliyetleri, ellerinde bulunan fikirlerini ayakta tutacak desteği aramak yolundadır. Her türlü yol onlar için mübahtır. Spiritizma tatbikatiyle, belki, bunun için uğraşırlar, heveskârlık ederler. Bu kimseler, yukarıda saydığımız düşüncelerini ihtiva etmeyen, kayırmayan her türlü fikre karşı taassupla karşı gelirler.

İnangaç olan kimselerin diğer bir zümresine gelince; Bu kimselerin zihinlerinde herçek bir inangaçlıktan, saflıktan, bilgisizlikten başka bir şey yoktur. Sırf merak ve kuru bir imanla hareket ederek, her şeyi üstün ve kutsal saymağa karşı derin meyilleri vardır. O kadar

ki, bugün beyaz olarak kabul ettiği şeyin, kuvvetlice bir hitabet karşısında, siyaha döndüğünü görmek mümkündür. Prensip ve esaslı fikir olarak iman ettikleri hiç bir şeyleri yoktur. Böyle bir kimsenin heveskârlıkla spiritizma celsesi yapmağa kalkıştığını düşünelim. Ne yapar ve neler olur?

«... Daha ilk celsede, diyor Üstad Ruhselman (Ruh ve Kâinat Mec. sayı: 5), inutad olduğu gibi, ekseriya basit ve şaşkın varlıklardan birisinin gelip ona çatması tabii bir haldir. Şimdi bu ruh kendi durumunun doğurmuş olduğu maddi ihtiyaçları ve tatmin etmeğe muhtaç bulunduğu bir sürü ihtirasları içinde kıvranıp dururken, karşısına böyle toy, bihaber ve üstelik de inangaç birisinin çıktığını hissedince, şiddetli ihtiyaçlardan mütevellit iti-

lişleri ile bilir bilmez konuşmağa başlayacaktır. Onun her sözü **kontROLSÜZ ve aynen kabul edildikçe**, ekseriya, kendisi de farkında olmadan, o ruh işi azıtacak ve en mânasız, en abes fikirleri ona aşılamağa çalışacaktır.

Bu kimsenin «... sabit, tekarrür etmiş bir kanaati olmadığından o, bütün bu sözleri kabul edince, yavaş yavaş o ruha bağlanmağa da başlayacaktır; bunun mümkün olan en kötü neticesi bi **TASALLUT** (Obsesyon) halinin teessüsüne yol açmaktadır. Eğer ruhlarla görüşme işine aynı medyomla veya kedisi medyum ise, bizzat kendisi devam eder se bu **tasallûtun vukua gelmesi âdeta bir emri vaki olur**. Buna mukabil, eğer medyomları değiştirerek rastgele ve arasıra bu işle meşgul oluyorsa, o zaman da başka türlü neticeler görülmeye başlayacaktır. Söyle ki, evvelki varlıktan aldığı sözlere tamamiyle inanmış bir halde bulunurken def'a başka bir varlığın gene bambaşka düşünceleriyle karşılaşacak ve onu da evvelki gibi kontROLSÜZ olarak aynen kabul edecek, fakat bu def'a kabul ettiği şeyler evvelkinin tamamiyle aksine olacak ve bu hal, böylece birbirine zıt veya sadece uygun olmayan fikirlerle karşılaşa karşılaşa devam edecek. Nihayet günün birinde, bu dostumuz ya bu birbirini tutmaz sözler söyleyen ruhlarla görüşmekten büs bütün vazgeçecek veyahut da bir fikir keşmekeşi içinde bunalıp, üstelik bir de etrafındakilere karşı müşkül durumlara düşüp nihayet spiritizmaya kar-

şı bedbin bir ruh hali içinde itimadını tamamen kaybedecektir. (Ruh ve Kâinat Mec. Sayı: 5)»

«İşte gene hazırlaksızca, yani ruhlar âlemiyle temasa geçebilecek kudreti elde etmeden ekmek peynir yer gibi spiritizma yapmağa kalkışanlardan bir diğerinin hali de budur. (Ruh ve Kâinat, Mec. sayı: 5)»

Yukarıda okunduğu gibi, inangaç kimselerin içine düşecekleri durumlar şunlar olabilir:

1. Bedensiz varlıktan alınan sözleri kontROLSÜZ ve aynen kabul etmek;

2. Mânasız ve abes sözlerle yavaş yavaş bağlanmak (Obsesyona kayış);

3. Çeşitli medyomlar kanalıyla alınan çeşitli bilgiler arasında şaşkınlamak ve neticede red ve inkârcılığa düşmek.

«KontROLSÜZ ve aynen kabul etmek» sözünü nasıl anlamak gerekir? Bu, her şeyden önce operatörler için medyomun irtibat durumunun ne halde olduğunu tahkik etmek, transı kontrol altında buldurmak ve onu parazit düşünce ve tesirlerden korumak demektir. Bu hususlara operatörler ve vazifeleri bölümünde tekrar döneceğimizden, şimdilik irtibat tesis edilen varlık yönünden kontrol mevzuuna geçmek münasiptir. Unutmamalıdır ki, karşınızdaki varlık, yüzde 98 ihtimalle, orta veya ortanın altında bir seviyededir. Dünyevi his, fikir ve davranışlarını, ihtiras ve meyillerini kendinde az - çok taşımaktadır. Uyanık ve spiritizmanın gerçek bilgileriyle yüklü bir operatörün yapacağı ilk iş, irtibat tesis edilen varlı-

ğın içinde bulunduğu ruh halini gayet ustalıkla anlamak olmalıdır. Sözlerinin düzgünlüğü ve mantıki silsilesi, fikirlerindeki açıklık ve gerçeğe uygunluğu, dünyevi meseleler karşısındaki objektifliği, dünya insanların bilgi ve realitesini zorlamayan, hiç bilinmeyen ve bilgimize göre gayri kabil bilgiler vermeyişi ruhun iyi bir vasıfta, tekâmül seviyesinde olduğunu gösterebilen ölçüler olabilir.

K ARŞİMİZDA, herşey den önce, zeki, mantıklı, vaatlerde bulunmayan, tahkiki zor meseleler ile ri sürmeyen ve bilhassa dünyevi meselelerle hiç alâkadar olmayan yahut tamamen tarafsız kalan, şu veya bu din ve mezhebi tutmadan saf bilgi halinde bilgiler veren ve sizi daima şekilcilikten uzak tutan bir ruhun fikirlerini ilmi bir şüphecilikle karşılamak ve iyice ölçüp biçtikten sonra kabul etmek en yerinde olandır inancındayız.

Sizler verilen bilgileri elinizdeki, daha önceden tahkiki yapılmış ve doğruluğu kesinlik kazanmış, diğer bilgilerle karşılaştırmanız, müphem ve mantıksız olanları kat'iyen atlamadan münakaşa etmeniz ve tatmin olmadığınız yerleri belirtmeniz çok hayırlıdır. Karşınızdaki size bilgiler veren bir varlık vardır. Yüksek varlıkların saf bilgi vermekten başka bir endişeleri yoktur. Yani ona teslim olmak, her sözüne «eyvallah» demek, ağzından çıkanları kesin hakikatleri ihtiva eden hikmetler olarak kabul etmek gerekmez çoğu zaman.

RÜYAMDAKİ ŞATO

Yazan :
Dr. Nadire SADİ

1961 yılının 20 Ocak gecesi rüyamda, çok zaman evvel Spatum'a göç etmiş olan annem, babam, kardeşim ve diğer yakınlarım kalabalık bir topluluk halinde yatak odama geldiler ve bana : «Sen burada çok yalnızsın; gel bizimle beraber, gidelim..» dediler.

Büyük bir sevinçle aralarına katılarak onların peşi sıra gittim... ve rüyam burada bitti. Şunu belirtmek isterim ki, senede ancak 1 - 2 rüya görürüm ve uyanıktan sonra gördüğüm bu rüyaları en küçük teferruatına kadar hatırlarım. Seneler geçse de unutmam. Rüyalarımın hiç bir tefsire ihtiyacı yoktur; gördüğüm gibi aynen, er veya geç tahakkuk eder.

Bunu bildiğim için sabahleyin uyanınca arkadaşım Nevber Hanıma gittim ve rüyamı anlattım. Ona : «Kardeşim, öldüğüm zaman iki gece geçmeden benim gömülmememe mâni ol! Zira canlı gömülmeden korkarım...» dedim. Arkadaşım rüyalarımın tahakkuk ettiğini bildiği için çok üzüldü, istediğim sözü bana verdi. Başka lâkırdılara daldık. O günün akşamı Cemiyetimizin eski azâlarından olan arkadaşım Semiha Hanıma gittim; yemeğe davetli idim. Güzel bir akşam geçirdikten sonra (gece orada kalmam için bütün ısrarlarına rağmen) saat onda çıktım. Caddeye varınca, beni semti-me götürecek otobüsün geldiğini görerek sevindim. Hem vasıta beklememiştım, hem de evimin kapısına kadar gidebilecektim. Otobüs Atatürk Bulvarına varınca içimde dua etmek arzusu uyandı. Tam Aksaray meydanına varacağımız sırada, Beyazıt'dan Topkapı istikametine doğru, büyük bir hızla gelen yüklü bir kamyon bizim otobüse çarptı... Gözlerimi Cerrahpaşa hastahanesi cerrahî servisinde açtım. Meğerse yaralanmış, hat-tâ ameliyat bile olmuşum...

Ertesi gece bir rüya daha gördüm :

«Deniz (*) kenarında şâhane bir şato ve bu şato, hocamız Dr. Bedri beye aittir. Şatoya vuran her dalganın meydana getirdiği köpüklerin içinden (yani denizden) bir insan çıkıyor. Her çıkan, elinde eserîçedit kâğıdı büyüklüğünde bir kâğıt ile şatoya giriyor ve kâğıdı üstadımız Bedri Bey'e uzatıyor. Bedri Bey kâğıda göz gezdirdikten sonra bazılarına : «Tamam, siz kalınız» diyor. Bazılarına ise : «Olmaz, siz geri dönün!» diyor.

Enteresan tarafı şu ki, aynı anda ben hem şatonun içindekileri hem de dışındakileri aynı vuzuh ile görüyordum. Şatonun duvarları hiç bir suretle buna mâni değildi.

Ben şatoda kalanlara imrenerek oraya girmek arzusuna kapıldım. Benim de elimde herkesinki gibi, yazılı bir kâğıt vardı. Şu farkla ki, beni ötekiler gibi dalga fırlatmadı ve ben karada idim. Şatoya girdim, kâğıdımı hocam Bedri Bey'e uzattım; aldı, göz gezdirdi :

«Olmadı, siz geri dönün» dedi...

Çok üzüldüm. O kadar üzüldüm ki tarifi imkânsız... Şatodan çıktım.

O sırada bir dalga sahile vurdu ve içinden beline kadar çıplak, sanki köpükten yapılmış, harikulâde güzel bukleli saçları olan bir kız göründü. Onun da elinde yazılı bir kâğıt vardı, o da şatoya girecekti...

— «Bunu mutlaka alacaklar» diye düşündüm ve ona doğru giderek kâğıdımı uzattım :

— «Kızım, ne olur kâğıdına bakar mısın, bunda ne gibi bir yanlışlık var ki beni çevirdiler?» diye sordum. Aldı, baktı ve :

— «Yanlış değil, noksandır» dedi.

Ve kâğıdımın daha nelerin olması

(*) Deniz, rüyalarında «Hayat'ın temsil eder.

lâzım geldiğini bana uzun uzun anlattı. O kadar dikkatle ve bütün söylediklerini anlayarak onu dinliyordum ki... Rüyam burada bitti.

Bugün dahi en küçük teferruatına kadar canlı bir tablo gibi rüyam gözümün önündedir. Ne yazık ki içinden bir tek şey unuttum; o da en mühimini, kızın bana anlattıklarını. O kısma sanki siyah bir perde inmişti.

Bu rüyalarımı gördüğüm günlerde yakın dostlarıma anlattım, çok kimse bilmiyor.

Not : Metapsişik bakımından bu rüyanın üç enteresan tarafı vardır ki bizim inançlarımızı teyid ediyor :

1 — Uykuda ruh ile beden münasebetleri gevşeyince ruh serbestiyet kazanıyor, artık onun için ne mekân, ne de zaman mevzuubahistir.

2 — «Yalnız kızın söylediklerini unuttum» diyorum. Bu bir zarurettir. Zira gösterdiği kâğıtta benim kader plânım

yazılı idi. Ve ben «Karma» mı tamamlamadan şatoya girmek istedim : Onun için kabul edilmedim. Kız ise Kader Plânında daha neler olacağını bana anlattı; ruh serbest halde iken bunu anlıyor ve biliyordu; fakat beden ile irtibat tesis edince tekâmülü icabı olarak unutmaması bir zaruretti.

3 — Neden yakınlarım beni beraberinde götürmeğe heveslendiler? Cevap basittir : Bilgisizliklerinden. Onlar bana karşı olan sevgilerinden böyle hareket ettiler. Fakat daha üst plânda bilgili ve selâhiyetli İdareci Varlıklar bunların bu teşebbüsüne mâni olup beni geri çevirdiler. Yahut da İlâhî Murada uygun olarak Kader Plânıma ilâve yapıp yeni vazifelerle ömrümü uzattılar.

Şuradan anlaşılıyor ki, spatium'a göç etmiş varlıkların tekâmül derecelerine göre bilgileri, selâhiyetleri ve vazifeleri başka başkadır.

(Baştarafı 21. Sayfada)

mak daha kolaydı. (Yılan) rahipleri ona yaklaşılmasını men ediyorlardı. Fakat her ne kadar zor olursa olsun, anlaşılması imkânsız olan Kadiri Mutlak Rabba inanç daha çekiciydi. Bunu da inisiyasyonlar temin ediyordu. (Gizli an'aneler mânasına.) Ve nihayet ağaçdan çıkarılmış sihirli bir içki «öbür âlem»in zekâsını veriyor, çok muhteşem rüyetler meydana getiriyordu.

Yılan, ağaç ve su rahipleri daha doğrusu rahibeleri, sefahetle birlikte yapılan bu âyinlerle, tek tanrı inancı mensuplarını baştan çıkarıyorlardı. İşte insan tabiatındaki ilk putperestlik günahı bu idi.

Fakat böyle bir orji'den (sefahat âyininin) uyandıkları bir sabah, Âdem ile Havva çıplak olduklarından değil, yüce inançlar karşısındaki suçlarından utanır ve saklanmak lüzumunu hissederler. Artık (Saf) olmadıklarından bu saflığın sembolünü terketmelidirler. Yani çıplak gezmek yerine giyinmelidirler. O zaman kozmik bir ceza üzerlerine iner. Münbit ve ılık bir diyardan (cennet) soğuk ve kısır bir diyara düşerler.

Dünyadaki iklim değişimleri mesele buzulların sıcak ülkelere ilerlemesi bizim için yeni bir şey değildir. Bu (onlara verilen hayvan derisinden giyecek-

leri) hakkında izah olabilir.

Eski kutsal yazılardan Avesta, yenilmez buzların önünden kaçan Arvas'dan bahsetmez mi?

NETİCE

Bütün bunları birer faraziye olarak kabul etmek yerinde olur. Gerçi bu faraziyeleri mukayeseli dinler tarihi teyid eder görünmektedir. Bir ilim adamının Mukaddes kitaplar hakkında tavrı ne olmalıdır? Evvelâ tevazu; unutmamalıdır ki onun ilmi, kısa ve yenidir. İlk insan (Home Sapiens) hakkında pek fazla bir şey bilmemektedir. Medeniyete gelince; bilindiği iddia edilen başlangıçlar şeffaf olmayan bir örtü ile gizlenmiş gibidir. Sümer'den ve Mohenjo Daro'dan evvel ne vardı? Buna hiç de belirli bir cevap verecek durumda değiliz. İyice anlamadığımız şeyleri hor görmek ancak cehaletin gururuna yakışır.

Daha çok, efsanelerin, resimli teoloji bilgisi olduğunu düşünelim ve Rabbin Eden Bahçesine hürmetle yaklaşalım: Aydınlık ve Karanlık arasındaki ilk mücadele orada başlamıştır. Fakat Cennetin yolunu insanın kalbinden başka bir yerde bulamayacağız. Bu, her zaman için (Âdem'in zekâsını açacağına inandığı) memnu meyvadır. O, her zaman için, aynı kanunla karşılaşmaktadır.

S O N

Hazırlayan : F. ARIKDAL

ANİMİZMA : Lâ : Anima (soluk, nefes, hayat başlangıcı, ruh v.s.)

Fr : Animisme

Al : Animismus

İn : Animisim

Os : Ervahiye, Ruhaniyet

Tü : Canlılık, Temcilik.

BU kelimeyi spiritüalist anlamında açıklamadan önce, diğer kullanılmış olan mânalarını ve ifade ettikleri fikirleri kısaca anlatmak yerinde olacaktır.

Felsefe ve Tıp. — Bu, hem mekanizme, hem hayatçılığa mukabil ve zıt inançtır. Gerek ruhi hâdiseleri ve gerek hayati hâdiseleri bir tek sebebe, ruh'a dayandırır. Bu halde ruh bedeni canlandırır, ona hayat veren bir mebdedir. Organlar da onun kullandığı, harekete getirdiği âletlerdir. 17. asırda Stahl, geçen asırda Ravaisson ve Boullier tarafından öne sürülen bu teorinin ana fikri Aristoya kadar çıkar.

Stahl'e göre akla sahip olan ruh organları yapar, tamir eder ve yaşayışının düzenli hareketlerini idare eder. Ölümsüz ruh doğrudan doğruya müessirdir. Bedenin serpilmesi ve gelişmesi, ruhun her şeye can veren hayati bir prensip olmasından ileri gelir. Kısaca, bu doktrin her hastalığı açıklamak için cansız ve hareketsiz kabul edilen organik varlıkların içinde, ilk sebep ve aksiyon olarak, canlandırıcı unsur olarak ruhu kabul etmiştir. Hastalık, bazı sınırları aşan ve koru-

yucu ruhun ihmâl ettiği zamanlarda meydana çıkar. Demek ki, organik vazifelerle zihni vazifeler arasında, müşahedenin ortaya koyduğu, sıkı münasebeti izah eder.

Sosyoloji ve din tarihi. — Bu teori Frazer ve Taylor gibi sosyologlar tarafından ileri sürülmüştür. Bunlara göre, insanlara kutsal - haram fikrini veren; tabiata ve esyaya inançlardan aktararak geçen ruhtur. Delilleri şunlardır: İlk insan, bedeninde maddi varlığından ayrı bir eş (double) veya ruh bulunduğuna inanır. Bu duyulan, fakat maddi varlığı olamayan bir şeydir. Ölüm zamanında bu eş, ağızdan çıkan bir nefes gibi kat'i olarak vücudu terkedip gider.

İlkel dinlerde : Tabiatın bütün varlıklarında, insanlarınkine benzer ruhların varlığına, onların insan iradesine mümasil ruhlar tarafından idare edildiğine inanmaktır.

Psişizmde Animizma. — Bu deyim Prof. Alexandr AKSAKOF tarafından özel bir anlamda kullanılmıştır. Bu deyimde ruh fikri yoktur. Aslında psişizm anlamına gelen bu kelimeyi, lâtince köklü olan «Spiritisme» e benzemesi için kullanmıştır.

Aksakof animizma kelimesiyle şunu anlatmaktadır: «Medyomluk tezahürlerinin içinde sırf medyomun şahsi kabiliyeti ve şuur altı kudretinden doğanlar vardır. Medyomun beden dışına akseden bu kabiliyetleri, çeşitli tezahürleri, muhakkak bedensiz bir varlığın marifeti değildir. İşte bu tip olayları spiritizmadan ayırmak için, animizma olarak tarif ediyoruz. (Animisme et Spiritisme isimli eserinden)».

Medyanamik olayların bir kısmı - tahkik ve tecrübeyle - medyonun şahsi kabiliyetinin şuur altı faaliyetiyle desteklenmesinden ileri gelebilir. Medyomlar şahsi kabiliyetleriyle bir takım tezahürler gösterebilirler ve onların şuuraltı kabiliyetlerine göre de çeşitli istikametler alırlar.

Aksakof, bedensiz varlığa ve tesirlerini kabul eden inançlı bir spirittir. Fakat, inedyomların da bir takım şahsi kudretlerinin bulunduğunu ve bir bedensizin dahli olamadan kendi ruhi kuvvetiyle medyanamik tezahürler gösterebileceğini de savunur. Aksakof, ileride spiritizma kelimesini izah ederken sıralıya-

cağımız gibi, en kat'î splritizma delillerini ortaya çıkararak pek büyük hizmetlerde bulunmuştur.

ARKAN: Lâ: Arcanum (Arca: gizli, kökünden)

Fr : Arcan

İn : Arcan

Tü : Gizli çalışma. sırlı ilâç.

Orta Çağda kullanılan bir kelime olup, alşimilde (ilmi simya) gizli çalışmaları anlatmak için kullanılmıştır. Geniş anlamıyla: büyük bir üstadın veya talebelerinden birinin sırrı olan her derde devâ ve kat'î tesirli ilâç.

Arkanlara has mevzuya gelince: metal ve minerallerdir. Pek nadir ve sırları olan bu Orta Çağ ilâç ve maddelerinden bir kaç misal verelim: 1 — İlk madde: insanı gençleştiren ve ona yeni bir hayat veren ilâç; 2 — Hayat cıvası (mercur de vie): kıymetleri yenileyen, tasfiye eden, kötü tesirleri yok eden madde; 3 — Filozof taşı (haceri felsefi): hayat cıvası ile aynı tesiri haizdir; 4 — Tentür: vücudu her türlü pislikten temizleyen, ömrü uzatan. Gizli ilimlerin kabul ettiği mânada sırlara tekabül eder; herkese söylenmez. Tabiatın yalnız inisiyelerce (bilgi veren üstadlar) bilinen gizli prensipleri anlamına da gelir.

Meliha

Güzellik ve Kuaför Salonu

Telefon : 44 14 21

Adres: Beyoğlu Parmakkapı, Mis Sok., Gökçek Apt. 4, Gen'do üstü.

(Ruh 166)

Yardımcı üyelere TEŞEKKÜR

Cemiyetimize bizzat gelebilecek durumda olan, mevzuumuzla ilgili dostlarımızla, karşılıklı yardımlaşma bağı kurabilmek için iki yıl önce ihdas edilmiş bulunan «YARDIMCI ÜYE» kadromuz, her gün biraz daha kabarmaktadır. Yakın alâka, sabır ve samimiyetlerini takdirle karşıladığımız YARDIMCI ÜYE DOSTLARIMIZA çok teşekkür ederiz. Aynı zamanda, yeni organizasyon sebebiyle bir süre kendileriyle meşgul olmadığımız için özür dilemeyi de bir borç biliriz.

İşlerini yeniden organize eden cemiyetimiz «YARDIMCI ÜYELERLE İRTİBAT» işini de diğer bir ekibe vermiş ve ilk icraat olarak, dostlarımıza, iki senedir devam etmekte olan Perşembe Derslerimizden ilk grup (ilk çağdan bugüne kadar çeşitli felsefi görüş ve düşünceleri ana hatlarıyla ihtiva eden teksir notları) gönderilmiştir. Bunu müteakip Okültizm, Şark Dinlerinin Tetkiki gibi muhtelif konulu dersler gönderilecektir.

Her bilgi hazmedildikçe, daha ileri ve daha yeni bilgiler edinme ihtiyaç ve istihamızı kamçılıyacağından, bu iştiyakımızı, aldığımız bilgileri tedricen ve yaşayışımıza bizzat uygulayarak özbenliğimize sindirecek ve İLÂHÎ NİZAM'ın yeni ihtiyaçlarımıza göre lütfedeceği değişik ve daha ince dozlu bilgilerle gidermeğe çalışacağız.

İşte, bu, iyi ve güzel düşüncelerin tahakkuku için bizimle işbirliğinde bulunan YARDIMCI ÜYE KARDEŞLERİMİZ, müşterek yolumuzda, müşterek başarılar diler ve YARDIMCI ÜYE olmak isteyen dostlarımızın da aşağıdaki bilgileri havi bir mektupla cemiyetimize müracaat etmelerini rica ederiz.

Yardımcı Üye olmak isteyen :

Adı ve Soyadı :

Doğum tarihi ve yeri :

Mesleği :

Tahsil durumu :

Adresi :

Aylık aidat miktarı :

(Aylık aidat, 2,50 ilâ 10,00 lira arasında olup teberru mahiyetindedir.)

Türkiye Metapsişik Tetkikler ve İlmî Araştırmalar Cemiyeti

RUH DOSTLARIMIZDAN

Rehber Ruh : Mustafa MOLLA - Medyom : Macit ARAY

26/Ocak/1963 - Karşıyaka

— İnsan düşüncesi eğer bir zarurete yönelmiş ise, yahut daha doğrusu bir zaruretin neticesi ise, kendi varlığını bütün halinde alâkalandıran konuları aynı ehemmiyette incelemek zorundadır. İnsan için, insana yönelmiş her türlü mesele, bu görüş ile araştırılmadıkça, insanlık mefhumunda anladığımız mâna, insan ve hayat değerleri bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da, toplum bünyesinde zıd kutuplar yaratmaya devam edecektir. Madde ile mâna ayrılığının sizi sürüklediği görünmez uçurum, nihayet son yıllarda biraz daha açıklık kazanmış gibidir.

Öyle olması da lâzım gelmez mi ki, ilim teknik ve din, birer fikir ve zaruret olarak meydanda durdukça, birinin daha dikkat ve önemle ele alınması, öbüründen uzaklaşılması demektir. Din kendi başına bir müessesese, ilim ve teknik ayrı ayrı müesseseler değildirler. Nasıl ki irademize bağlı olmıyan vücut fonksiyonu, irademize bağlı olanlarıyla bir âhenk içinde yaşamamızı sağlıyorsa, din konusu bizim irademizin dışında Tanrısal buyruklardan ibaret ve sınırı insandan ötede diye bir düşünce beslemek, çok geriletici bir başlangıçtır ki, hâlâ bu kanaat, ilmi dini ve tekniği yürütenlerin arasında yetişen softalar hasebiyle, bir âhenk ve kontrol sisteminden çıkarılmışlardır. Konumuzu ortaya serelim:

Acaba din ve muhtevası fikirleri, usul ve âdabı ile öz kaynaklarından alınmak şartıyla, ilim ve tekniğin dışında bir beşerî işleyiş midir, buna imkân var mıdır? Meselâ iman, insan için bir zarurî hayat desteğidir diyorsunuz; ama ilim, iman üstünde bir etüd yapmaktan ya çekinmekte veya bunu kökten lüzumsuz saymaktadır... Oysa ki ilmin ve tek-

niğin getirdikleri, insan için — sonradan bir iğreti destek olsun diye uydurulmuş sanılan — inanç fonksiyonunu, biraz daha ışığa kavuşturmakta, kuvvetlendirmekte ve insanı üçüncü bir kol kuvvetiyle, huzur ve dinamizme kavuşturmaktadır... Eski Yunan, Tanrılarını yaratmaya mecbur olmuşsa, bu bir sonradan vâkia ise, o devrin ilim ve teknik seviyesi de aynı çapta görülmektedir. Yani yaratıcı hayal, ancak masal sınırına kadar varabilmiş bulunuyordu... Mucize dinleri devrindeki inanç, Paganizm'in kökleştirdiği çocuksu tecessüsten hız almıya çalışan birer müessesedir ki bu sınır, değişmez formüller demek olan, bağlanılması lâbüd itikatlar sistemi olmuştur. O zaman için insan, Antik çağdan daha ileri bir dünya görüşüne doğru mazi tecrübelerinin sahibi bulunuyordu...

Ama bu gökten yere doğru gelen, eski putperestliğin zıddına, insanları yaratmış olan bir Tanrı'nın varlığını telkine çalışan dinler de, sadece madde tuttuğunu, mütecessis bir insanlık âlemine, ancak böyle bir tedricî neticesi uygun görülmüş formüle gerçekleri verebileceklerdi...

Düşünümüz : Zandan itikad'a, itikad'dan imâna doğru yükselmiş olan insanlığın asırları dolduran macerası, aynı zamanda bulabildiği anahtarlarla dünya kapılarını da açmaya muvaffak olması ile bir netice halini almıştır...

Bu İlâhî Dinamizm'in tedricî prensibini iyi anlıyorsunuzdur. Yani çocuksu Yunan'da İslâmiyet, dünya şuuruna sahip olmuş bir ileri insan merhalesinde putlara tapıcılık, ne derece tasavvuru imkânsız ve husulü gayri kaabili tahmin ise, televizyonun da Perikles tarafından icat edildiğini, atomun İsa'nın eseri ol-

duğunu düşünmek, o derece gü-
lünçtür. Bundan da açıkça anlıyor-
sunuz ki, ilim teknik ve din, ayrı
yataklarda ayrı hızla akmakta iseler de,
aynı istikamete doğru yol almışlardır...

Şu halde bugün din konularını bil-
giniz nisbetinde, yani daha mâkul daha
ergin bir seviye ile daha vâzih anlayabi-
liyorsanız bu, ilim ve tekniğin, Tanrı
varlık ve azametini, gittikçe biraz daha
akıl ve vicdana yaklaştırmasından doğ-
muştur...

İlk inanç hayal ve korku, ikincisi
zaruret, üçüncüsü ise bilgidir.

Önceleri de söylediğimiz gibi i-
man, her ileri adımın getirdiği kazanç-
tır. Şu halde zamanınız insanı, büyük
küçük, bütün dinlerin teşekkül devrele-
rindeki insanlardan, seviyeleri nisbetin-
de daha kudretli bir iman sahibidirler
ve mesuliyetleri, vebâl yükleri o nisbet-
te ağırdır...

Asrınızın güneşi, bu hakikatların
sahifelerini size göstermedikçe, siz geç-
miş devrin korkunç manevî bunalımasın-
dan daha feci bir manevî boşlukta kah-
rolmaya mahkûmsunuz. Tabiat kuvvetle-
rinin gizli mucizeleri keşfedildikçe, insan
muhayyilesinin icat sınırsızlığına misal-
ler çoğaldıkça, Tanrı'nın ve bu üstün
düşünce etrafındaki bütün manevi ger-
çeklerin daha kudretle izah ve inanca
doğru sizi götürdüklerini inkâr edemez-
siniz... Daha açıkça söylemek lâzım ge-
lirse deriz ki: İlimsiz din, dinsiz ilim
yıkıcıdır. Bunu müşahhas bir şekilde
tekrarlayabiliriz: İmansız âlim, ilimsiz
dindar beşer mukadderini tahribe yöne-
miş gerçek ifritlerdir... ve ne yazık ki
asırlardan beri insan oğlu çocuksu halini
muhafaza etmekte ve bir kaç ilim ve
teknik dehâsının temsil ettiği muasır
zihniyet bunun yanında, bir tezat he-
yulâsı gibi faydasız durmaktadır... Bir-
birlerine yaklaşmamış olmanın neticesi-
dir ki, ilim ve teknik bugünün insanını
yarın için kör ve zebûn kalmıya mahkûm
etmiştir...

Ciddi meseleleri konuşamıyacak ka-
dar mânen boşalmış insanlar içindesi-
niz. Tekniğin getirdiği vasıtalarla yarışa
girmiş gibisiniz ki, bu da putperestliğin
başka türlü bir tezahürüdür ve insanı
maalesef, tek cepheliliğinin bedbahtlı-
ğından kurtaramamaktadır... Bir ruh
varlığını inanç halinde formüle olarak
düşünen zihniyet orta çağdadır. Din adı-
na cennet ve cehennem efsaneleri yarat-

miya uğraşan ve Tanrı'yı bunların ga-
dup ve insafsız bir ebedî bekçisi haline
düşüren zihniyet, maalesef Orta çağda-
dır. Böylece ruh cephesinin asırlarca ge-
ri, madde cephesinin durdurulmaz bir
sür'atle ileri oluşu ile insan, muvazene-
sizliğin uçurumuna düşmüştür... Onu
ileriye çekmenin imkânları gittikçe azal-
makta, (inanın) demekle kimseyi inan-
dıramaz olmaktadır..

Mes'ut devir; din, teknik ve ilim be-
raberliğiyle tahakkuk edecektir ve insa-
nın cenneti o zaman, bütün güzellikle-
riyle ruhlarda yavaş yavaş temelini at-
mıya başlayacaktır... Şu halde, ilimle
izah edilemeyecek iman telkini ile mü-
kellef sembolik yahut açık gerçeklikleri
ihtiva eden hiçbir din konusu düşünü-
lemez. Ama siz bunları ihmal ederek di-
ni bir takım kısır zekâlı ve korku telkini
ile insanı ilk çağlara sürükliyen kişilere
terkettiğiniz müddetle, elbette hayatınız
manevi sefaletten kurtulamıyacaktır...

BÜTÜN REKLÂMLARINIZ İÇİN

UĞRAMANIZ KÂFİDİR

ADRES : Tokatlıyan İş Hanı, Kat 4

Beyoğlu - İstanbul

(RUH — 177)

MİKROPLAR

Bütün enfeksiöz hastalıkların başlıca menbaı hastalıklı insan, hayvan, ya da bitkidir. Enfeksiyonun nakil edilebilmesinden önce, sebep olucu ajan menşenbadan (yani çıkacağı yerden) yeni ev sahibine getirilmelidir. Enfeksiöz hastalıkların vuku bulmaları biolojik bir kazadır ve hayatın bu özel tehlikesini tamamen ortadan kaldıracak hiçbir tedbir bilinmiyor. Bir amaca yönelen ve zekicesine uygulama, inutad olarak enfeksiöz hastalıkları yapıcı mikropları düşük bir seviyede tutmuştur.

İnsanın çevresi enerji arayan mikroplarla devamlı bir şekilde doludur. Alg'lar müstesna bütün mikroplar klorofilden yoksundurlar. Netice olarak da onlar şeker ya da enerji için bir dış menbaa tâbidirler. Onlar faaliyetlerini sükûnetle ve çoğunlukla farkına varılmadan yaptıkları için onların bu tâbi oluşlarının pek az farkındayız. Bir organizmayı arzu edilir ya da edilmez, zararlı ya da faydalı diye tasnif etmemiz, onun belli bir çevrede husule getirdiği kimyasal değişikliklere tâbidir.

Bizler misafiriz

Tabiat kendi kendini yeniler

Karbon dioksit

Bakiye yıkıcılar

Deyimlerde karışıklık

Sınıflandırma

BİZLER MİSAFİRİZ

Birçok kereler birçok kimseler tarafından «bizim seyyareyi (gezegeni) bitki dünyasının misafiri olarak» işgal ettiğimiz söylenmiştir. Daha dakik olmak için her canlı organizma tamamen mikroplara tâbidir diyebiliriz. Protozoerler müstesna bütün mikropların bitki dünyası ile sıkı bağlantısı vardır. Halihazır tasnif edici sistem altında mikroplar bitki âlemi (dünyası) içersinde tasnif edilmektedirler (sınıflandırılmaktadırlar).

Mikrobik faaliyetten âri tek yerler bir sterilize edici ajanın çalışmakta olduğu yerlerdir. Sıcaklık, aşırı güneş ışığı ya da yakıcı kimyasal maddeler hayatı imkânsız kılar. Sıhhatli bitkiler ve hayvanların le dokuları genellikle steril-dirler (mikroptan âridirler).

Yazan : Yasef RAZZON

TABIAT KENDİ KENDİNİ YENİLER

Son yıllarda, tabiatın kendi kendini, bazı az sayıda temel unsurun iktisadi kullanılışları ile yenilediği karışık yollara ilmi dikkat atfedilmiş bulunuyor.

Bu unsurlar Oksijen, Nitrojen, Karbon ve Hidrojen'dir. Bu inceleme ve araştırmaların sonuçları bitkiler, hayvanlar ve insanın, bitki ve hayvan artıklarını nitratlar haline çevirme'de tamamile mikropların faaliyetlerine tâbi olduklarını gösterir. Canlı maddeler çürümedikçe hayat, bildiğimiz şekli ile, kısa zamanda yok olacaktır.

KARBON DİOKSİT

Fotosentez yapan bitkiler atmosfere oksijen verirler. Hayvanlar teneffüs ve tioresinde içlerine oksijen alırlar. Hayvan teneffüsünde artık mahsulât (kalıntılar) karbondioksit'tir. Atmosferde karbondioksitin varlığı yeşil bitkilerdeki fotosentez mekanizmasının sınırlayıcı faktörüdür.

Topraktaki nitrojen (azot), bitkinin büyümesinde hayati önem taşıyan proteinleri yapmada bitkinin yeteneğini düzenler. Başlıca protein şeklinde var olan bitkideki nitrojen, daimi bir şekilde hareket etmekte ve kimyasal değişmelere maruz kalmaktadır. Yetersiz ve uygun-suz bir toprak azotunun tedariki zirai toprakların iyi idaresinin sınırlayıcı faktörlerinden bir tanesidir.

DiĞER BAKİYE YIKICILARI

Topraktaki mikroplar, var oldukları şekilleri ile, bitki ve hayvan kalıntılarının tahribinde tekele sahip değildirler. Başka organizmalar yeryüzünde değişik coğrafi bölgelerde siklus'un (devre'nin) bu safhasında faal rol oynarlar. Meselâ tropiklerde termitler (beyaz karıncalar) pek etken (müessir) bir şekilde bitki kalıntılarını (bakiyelerini) parçalarlar.

Termit tarafından bitkisel sellülozlu materyelin istimali o kadar tamdır ki onların faaliyeti sonucu toprağın münbit ve mahsuldar oluşunda nisbeten az artış vardır. Bu odunla beslenen termitlerin hikâyesinde diğeri bir taraf vardır ki o da bu tahta ile beslenen tür'ün (nev'in) sellüoz hazmını sellüoz hazmedici protozoer — bir mikrop — ile simbiotik bir ilişki (akrabalık, hısımlık) ile yapmasıdır.

DEYİMLERDE KARİŞIKLIK

Mikropların modern bir sınıflandırma sisteminde tohum - cersume (jerm) mikrop kelimelerinin yer değiştirmeleri

özellikle faydalı değildir zira tâbir (deyim) hepsini dahil edici - içine alıcıdır. Bundan başka «bakteri» deyimini sanki «tohum, cersume» (Jerm) ve «mikrop»a eş değerde imiş gibi çoğu zaman doğru olmıyan bir tarzda kullanılmaktadır. Gerçekte «bakteriler» bir grup tek hücreli organizmaların bilimsel (ilmi) adıdır. «Tohum, cersume» kelimesi ondokuzuncu asrın (yüzyılın) başlangıcında, bazı hastalıklardan küçücük organizmaların sorumlu olduklarının en sonda idrak edilmesi vuku bulduğu zaman ihtimal ilk olarak kullanılmıştı. Deyim Latince'den CERMEN — tomurcuk anlamını taşıyan kelimedenden çıkarılmıştır. «Mikrop» kelimesi hastalık — yapıcı mikropların varlığı tesbit edildikten sonra kullanılmaya başlanmıştır. Mikrop kelimesi Yunanca Mikros — küçük ve Bios — hayat'tan gelir. Bizler o vakit mikroorganizmaları konvansiyonel olarak (yani cari olan, alışılmış tarzda) mikroskopik ya da sübmikroskopik hayatın canlı bir şekli diye tasnif ederiz.

TASNİF — SINIFLANDIRMA

Canlı materyel organizmalar haline geldiklerinden ve toplandıklarından, biyolog uygun gelsin diye, organizmaları mikro ve makro organizmalar.a ayırmak zorundadır. «Mikroorganizm» tâbiri (deyimi), tek hücreli bakteriler ve spiroketler protozoer'in çok hücreli funguslar ve algılar ve virüs denilen büyük protein molekülleri gibi birçok alt sınıfları da içine alır. Bu alt sınıflar mikroplardan müteşekkildir — tohumlar, cersumelerden değil.

İnsan bu mikrobik alt - sınıflardan esas önemli kimyasal maddelere ilâveten vitaminleri, gıdaları, sitrik asidi, etil alkolü, antibiotikleri, elbiseleri, karbonhidratları, peynirleri, akide şekerlerini, et yumuşatıcılarını, plastikleri, ilâçları, temiz suyu, glycerol'u, aseton v.s. yi sağlar. Yerimiz mikroplardan elde edilen fayda ve istifadelerin sadece bir kısmını saymaya izin verir.

Bitirirken bir ilmi toplantıda Louis Pasteur tarafından yapılmış olan bir beyanı gözönünde tutmak iyi olur. O, «Baylar son sözü mikroplar söyleyeceklerdir» demiş olduğu vakit bu sessiz ve görünmez âlemin geniş kudretlerinin aşırı derecede etkisi altında kalmıştı. İlim, seksen yıl önce yapılmış olan bu beyanın önemini ancak şimdi idrak etmiye başlamıştır.

OKKÜLTİZM

(Baştarafı 25. Sayfada)

kuvvetli bir ışık saçarak aydınlatıyorlardı.

Ziyaretçiler artık ihtiyaçları kalmadığı için meş'alelerini söndürerek kapının yanına bıraktılar. Ayakkabılarını çıkardılar, kutsal bir yere girildiği gibi başlarını düzelttiler, sonra, dokuz defa eğilerek devasa lâmbalara doğru ilerlediler.

Lâmbaların teşkil ettiği üçgenin altında, küp şeklinde mermerden, iki dirsek yüksekliğinde bir mihrap vardı. Üçgenin zirvesine bakan kenarda altından yapılmış âletler vardı: Cetvel, pergel, gönye, duvarcı terazisi, mala, çekiç. Sol kenarda geometrik şekiller vardı: Üçgen, kare, beş kenarlı yıldız, küp. Sağ kenarda 27, 125, 243, 739, 1331 rakamları yazılı idi. Nihayet arka kenarda sembolik akasya ağacı vardı.

Bu mihrabın üzerinde üç avuç genişliğinde bir akik taşı üzerine altın harflerle «Adonay» yazılmıştı. İki Maj bu mukaddes kelime karşısında eğilerek tapındılar. Fakat Reisleri onların zıddına başını kaldırdı ve onlara dedi: «Bizi tam inisiye yapacak bilgiyi almanın sırası gelmiştir. Bu akik üzerinde gördüğünüz isim ancak boş bir sembolden ibarettir; gerçekten en üstün anlayış fikrini vermez.»

O zaman, elini uzattı ve akik taşı alarak tersine çevirdi «Bakın!» dedi. «En üstün anlayış, işte! Fikrin merkezindedir.»

Tilmizler (talebeler) harfleri bir bir hecelediler: «Y. H. V. H.» ve kelimeyi tam telâffuz edeceklerdi ki Reisleri «Susun!» diye haykırdı. «Bu, hiç bir ağzın telâffuz etmemesi lâzım gelen kelimedir.»

Akik taşı mihrabın üzerine bıraktı ve boynuna taktığı Hiram'ın mücevherini onlara gösterdi. Orada da aynı işaretler hak edilmişti.

Yeni büyük inisiyeler gözlerini mihrabdan ve akik taşından ayırdılar ve baş döndürücü yüksekliklerde kaybolan salonun semasına baktılar. Seslerinin akisler yarattığı büyük binayı geçtiler. Nihayet dikkatle gizlenmiş bir kapı önüne vardılar. Kapının üzerindeki sembol kırılmış bir çömlek idi. Üstadlarını çağırdılar ve ona: «Bize bu kapıyı da aç! dediler.

O onlara:

— «Hayır, dedi. Bu kapıyı açmamak lâzım. Orada bir sır var. Fakat bu korkunç bir sırdır, bir ölüm sırtıdır.»

— Sen bizden bir şey gizlemek istiyorsun fakat biz herşeyi bilmek isteriz dediler... Bu kapıyı biz açacağız.

Üstadlarından işittikleri bütün kelineleri tekrarladılar. Bu bir netice verince akıllarına gelen bütün başka kelime eri sıraladılar. Nihayet söylenecek şey kalmayınca bir tanesi şöyle dedi:

«Bu işe sonsuz devam edemeyiz ya!»

Bu «En Sof» (= Lâyctenahi, sonsuz) kelimesi söylenir söylenmez kapı şiddetle açıldı; ikisi de yere yuvarlandılar. Şiddetli, korkunç bir rüzgâr kubbede esti; sihirli lâmbalar söndüler.

Üstad kapıya atıldı ve şiddet e dayandı; diğerlerini de haykırarak yardıma çağırdı. Nihayet kapıyı kapadılar.

Fakat ışıklar yeniden yanmadı. Majlar en derin karanlıklarda kaldılar. Üstadlarının sesine göre toplandılar. O onlara «Heyhat! dedi. Bu müthiş hâdise olacaktı. Bu ihtiyatsızlığı işleyeceğiniz yazı idi. İşte insanların bilmediği bu karanlıklarda kaybolmak tehlikesi ile karşı karşıyayız. Bununla beraber çıkmayı deneyelim. Sekiz kubbeyi geçmeye ve indiğimiz kuyudan çıkmaya çalışalım.

Elele tutuştular. 24 basamaklı merdivene gelinceye kadar geçtikleri bütün salonlardan geçtiler. Korkunç saatler geçirdiler, fakat yılmadılar. Nihayet yirmi dört basamaklı merdivene vardılar. 9, 7, 5 ve 3 sayarak onu da aştılar ve kuyunun dibine vardılar. Gece yarısıydı. Gökte yıldızlar parlıyordu. Kemerlerden yapılmış ip hâlâ sarkıyordu. Arkadaşları yukarı çıkıncadan üstad onları durdurdu; kuyunun ağzından görünen gök'ü gösterdi: «İnerken gördüğümüz on daire merdivenin on kubbesi veya kemerini ifade eder. Sonuncusu onbir sayısına karşılıktır. Felâket rüzgârı buradan esmiştir. Bu, bizim erişime hududumuz dışındaki, yıldızlarla dolu sonsuz gök yüzüdür.»

İnisiyeler yukarı çıktılar; kuşaklarını üzerindeki (Boaz) yazısını görmedikleri sütundan çözdüler. Develerine binerek yıldızlı çöl gecesinde, zihinleri düşüncelerle dolu, Babil'e doğru yola koyuldular.

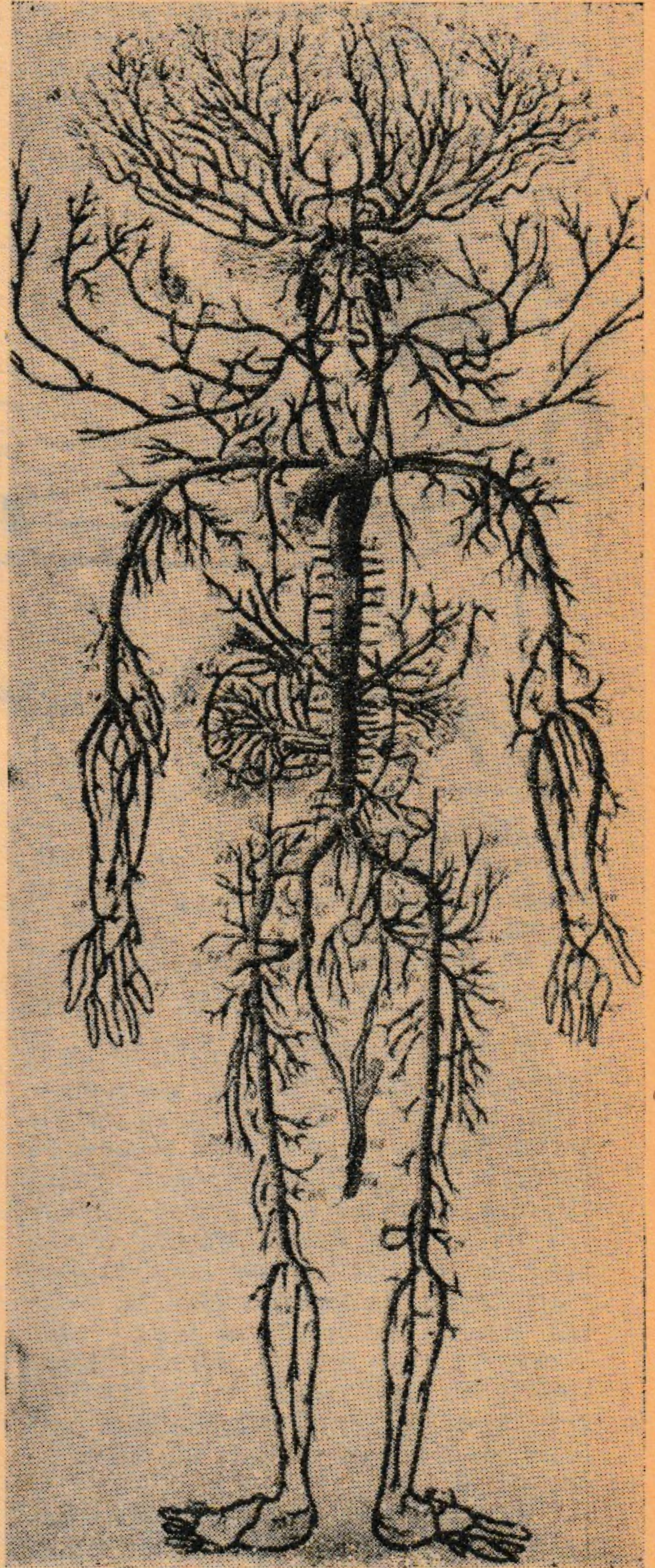
(Baştarafı 17. Sayfada)

me (Atrofi) veya mafsallarında yapışıklık (Ankiloz) görülmez. Histeri nörozlarında göz bebeği (Pupilla) bozuklukları, ayak pençesi sertçe tutulup ayak yüzüne itilince husule gelen titreme (Clonus belirtisi), belden alınan suda değişme olmaz. Eğer bunlar varsa isteriyle beraber diğer bir organik hastalıkta karışmış demektir.

Temaruz (Similasyon) ve bir hastalığı ballandırarak, büyüterek (Exgere ederek) gösteren kimselerin durumlarını da histeriden ayırmak lâzımdır.

Kriz üzerinde bir isterilinin karışacağı ihtilâli (Convulsionlu) hastalıklar arasında sar'a en başta gelir. Bu kelime yakalayıp yere çarmak mânâsınadır. Hakikaten de ister yakın veya uzak haberci belirtilerle (Aura: hafif rüzgâr, esinti mânâsına ister belirtisiz olsun büyük sar'a nöbeti (Crise grand mal epilepsie) gelen hastalar birdenbire yıldırımla vurulmuş gibi ve hususi tipte bir feryatla (Crie epileptique ile) oldukları, buldukları yere düşerler bu düşüşleri hoyratcadır. Bu sebeple ateşe, suya veya yolda yürüyorsa bir vasıtanın altına veya bir merdiven iniyor veya çıkıyorsa aşağı düşebilir. Hattâ bu düşüşlerinden aldıkları yaralarla o anda veya sonra ölebilirler. Sar'alıların yüzlerinde veya vücutlarında bu düşüşlerinden kalmış yara veya yanık izlerini görmek de mümkündür. İşte bir sar'alının bir isteriliden ayırt edilmesien yarayan en mühim cihet birisinde zaman ve zemin seçmeden her yerde düşmesi, ötekisinin yani isterilinin kendisine en uygun bir yeri seçmesi ve düşerken de bir yerini incitmemek için bir koltuk, bir minder veya başka bir münasip yeri gözetlemesi ve bilhassa etrafındakilerin dikkatini çekecek teatral ses ve hareketlerle seçtiği yere çöküvermesidir. Bundan sonra sar'alıyı taklit eden isterili tıpkı sar'adaki gibi tonik ihtilâci da taklit edebilir. Ama bu esnada yapamayacağı şeyler de vardır. Meselâ sar'alıda ağız ve geniş dil ısırmalarıyla ağızda toplanan kanlı köpüklü ifraz isterilide yoktur. Bu sırada teneffüz durmasından doğan sar'alının mor rengi yerine isterilinin sıhhatli ve pembe görünüşü dikkati çeker. Bilhassa başı ile beraber bir tarafa kayan gözlerin bebekleri (Pupilla) sar'alıda genişlemiş ve ışığa karşı büzülme refleksini kaybetmiş olmasına rağmen histerilide

rastlanmaz. Sar'alıda bu nöbet bir kaç saniye veya bir kaç dakika içinde biter. Halbuik histerikler bunu arzu ettikleri kadar uzatarak etrafın dikkatini çekme gayretinden kendilerini alamazlar.

COLORADO'daki İKİ ŞAHSİYETLİ KADIN
Macerasında bahsedilen kitap
170.000 nüsha sattı
Bu, bir Reenkarnasyon (Yeniden
Bedenlenme) vak'ası değildir.

Pueblo şehrinde genç ve dürüst bir iş adamı olan Morey Bernstein boş zamanlarını hipnotizma ile uğraşarak geçiriyordu. Birlikte çalıştığı Ruth Simmons'u ekminezi ile çocukluk devresine kadar indirmiş, sonra da daha geriye gitmişti. İşte bu safhada Bridey Murphy adında bir kadın şahsiyeti ortaya çıktı. 92 sene evvel İrlanda'da yaşamış olan bu kadının yeniden bedenlediğini iddia eden hikâyesini kitap halinde neşreden Bernstein'in bu eseri 170.000 lik bir satış rekoru kırdı. Ekminezi tecrübesinin ses bandından alınan plâkları da 30.000 adet satıldı.

Bridey'in (asıl ismi ile Bridget) hayat hikâyesi şöyledir: 1806 yılında İrlanda'nın Cork şehrinde beyaz, ahşap bir

evde oturuyordu. Duncan Murphy isminde bir avukat ve karısı Kathleen'den dünyaya gelmişti. 17 yaşında iken Sean Brian MacCarthy adında bir avukatla tanıştı ve evlendi. Genç adamın hukuk profesörü olduğu Belfast'a yerleştiler.

Bridey bundan sonra bir kaza neticesi olan ölümünü ve müşahede ettiğini iddia ettiği cenaze merasimini nakletmektedir. Mezarını tarif ettikten sonra ne büyük bir zevk ne de büyük bir azap çektiğini bildirdiği «öbür âlem» deki hayatını anlatmaktadır. Sonra, teferruatını hatırlamadığı bir şekilde 1923 yılında Amerika'da dünyaya gelmiştir.

Ruth Simnions namuslu bir tüccarın karısı ve üç çocuk anasıdır. Şivesi hiç de İrlandalı'ya çalmaz. İrlanda'ya adımını dahi atmamıştır. Bu memleket hakkında pek fazla bir şey de bilmez. Samimiyetinin en büyük delili Pueblo şehrinde herkesin kendi hakiki ismini bilmesine rağmen neşredilen kitapta uydurma bir isim konulmasını istemesidir.

Kitabın neşrinden evvel Bridey'in

anlattıkları ancak sathi bir araştırmaya tâbi tutulmuştu. Kitap çıktıktan sonra çok ciddi araştırmalar yapılmıştır. Bulunan bazı hakikatleri naklediyoruz:

Bridey 20 Aralık 1798 de Cork'da doğduğunu, ve 1864 senesinde bir pazar günü Belfast'ta öldüğünü söylemektedir. Ne kilise ne de resmi kayıtlarda böyle bir doğum ve ölüme rastlanabilmiştir. Diğer taraftan Belfast'ta intişar eden gazetelerin ölüm ilânlarında, 1864 senesinde ölen Bridget MacCarthy isminde bir şahıs yoktur.

Bridey Cork'da «The Meadows» isminde güzel bir ahşap evde oturduğunu bildirmiştir; halbuki İrlanda'da tahta nadirdir. Ve Cork'un ekseri evleri taştan veya tuğladandır. Üstelik tapu kayıtlarında «The Meadows» isminde bir gayrimenkule rastlanmamıştır.

Bridey'in bazı anlattıkları hakikate uymaktadır. Meselâ Antrim'deki çocukluk devresinde çıktığı bir gezintiden bahsederken «derecikler ve beyaz yarlar» dan bahsetmiştir. Gerçekten Antrim'in inanzarası bu anlatışa uygundur. Bridey kocasının Belfast'da News Letter gazetesine yazı yazdığını söylüyordu. Her ne kadar o tarihte «Brian» imzalı bir yazı intişar etmedi ise de Belfast'da o isimde bir gazete çıkıyordu.

Bridey «Sainte Thérèse kilisesine gittiğini söylüyordu. Orada bir Sainte Thérèse kilisesi vardı ama, 1911 de inşa edilmişti.

Belfast'da bir kaç fabrika ismi söylemesi rica edilince Bridey «büyük bir iplik fabrikası ve tütün imalâthanesi vardı» diye cevap verdi. Belfast'ın meşhur iplik şirketi 1876 da kurulmuştu ve öteden beri mevcut çeşitli küçük teşebbüslerin birleşmesiyle meydana gelmişti. Murray Sons And Co. tütün fabrikasına gelince 1805 de kurulmuştu.

Derin ipnoz içinde olan bazı şahıslar aşırı telkin altında kalabilirler. Ve ekseriya en ufak bir işarete reaksiyon gösterirler. Şair olan böyle birine bu tip bir işaret verildiği zaman gayet kolaylıkla kafiye düzmeğe koyulur. İpnotik uyku esnasında, bir kimse kendine yapılan zorlamalar karşısında operatörü memnun etmek maksadiyle fevkalâde bir maharet gösterebilir. Çünkü o, şuur altı hafızasının çeşitli kaynaklarına sahiptir. İşte bu suretle uyuyan yetişkin bir kimse, çocukluğundan beri işitmediği ve an-

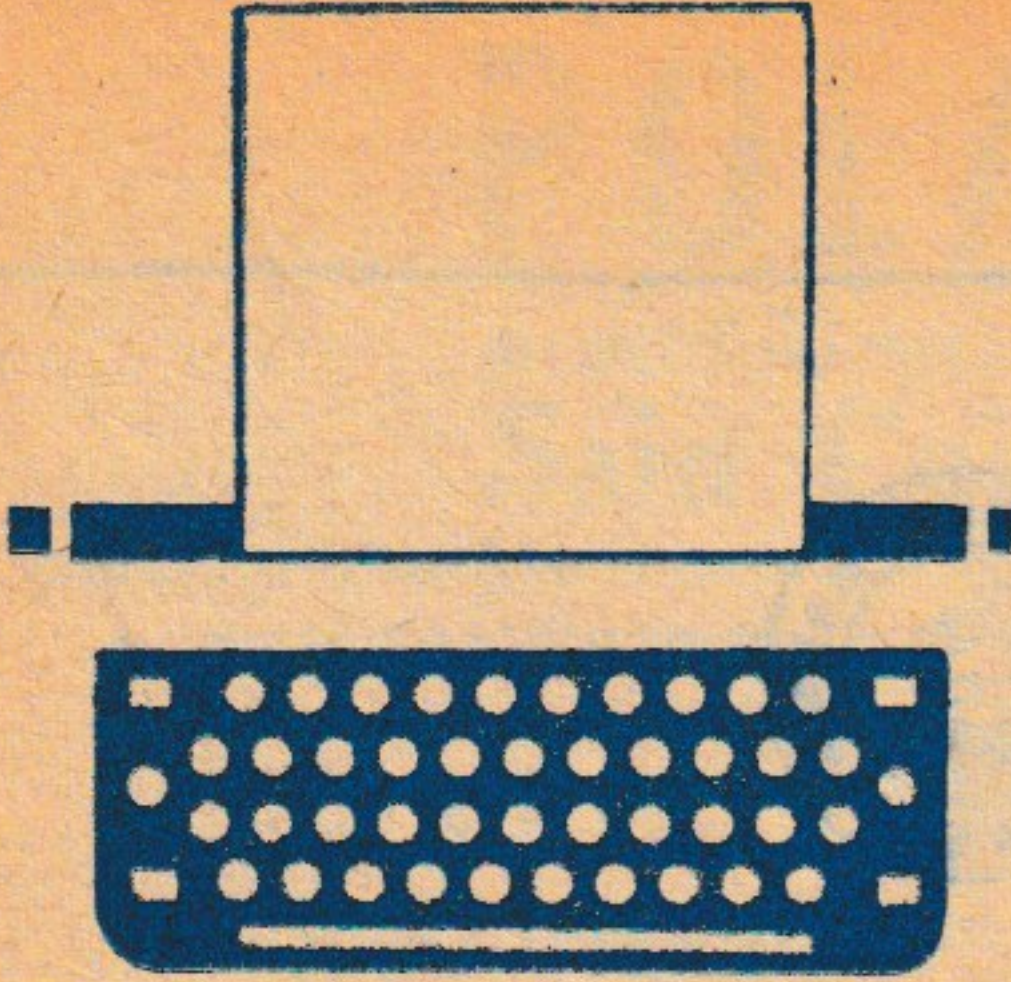
lamadığı yabancı bir lisanla konuşabilir. Keza, üç yaşında iken kendisine okunan bir kitabın sahifelerini kelime kelime tekrarlayabilir.

Bernstein Ruth Simmons'a söylemek istediği şeyi muhtasar olarak sık sık telkin etti. Çocukluğunun ilk zamanlarına götürdükten sonra diğer sualer arasında ona: «Hafızanızda çok uzak bir memleketin hayalleri var. Bana ondan bahsedebilir ve sorularıma cevap verebilirsiniz» dedi.

Bu zorlamadan hemen sonra Mrs. Simmons, Cork'lu Bridey Murphy haline geçti.

Kitap Ruth Simmons'un gençliği hakkında fazla bir şey söylemiyor. Norveçli bir amca ve Alman, İrlanda ve İskoç karışığı bir teyze tarafından büyütülmüş. Bridey Murphy'nin hikâyesinde basit bir tesadüf ve 1910 seneleri civarında İrlandayı iyi bilen bir kimse tarafından söylenen bir lakırdının «Şuur altı hatırlamasından başka bir şey yoktur.»

Ekminezi yolu ile geçmiş hayatları hatırlama vak'aları vardır, bunların şüphe götürmez bir şekilde ispatları yapılmıştır; fakat bu vak'alar çok nadirdir. Bunun sebebi şu birkaç noktada toplanabilir: Reenkarnasyon olan, yani yeniden dünyaya gelen her ferdin, hepimizin dünyaya intikalinden önce geçmiş hayata ait hafızası tamamen silinir, kaybolur. Bu, dünyada yaşanması icap eden tecrübelerin eski hayatların yükü altında akamete uğramaması içindir. Bazı fertlerde bu silinmeler tam yapılmaz. Bunun da büyük bir sebebi vardır. Bunlar yeryüzündeki insanlara büyük hakikatleri sezdirmek üzere üstün âlemlerin yöneticileri tarafından seçilmişlerdir. Hakiki bir reenkarasyon vak'asını dünyaya ilân edebilmek için bu işle uğraşacak kimsenin evvelâ böyle bir şahısla karşılaşması icap eder ki, bu da onun hayat plânına dahil olmalıdır. Bundan başka, böyle bir süjeyi derin bir hipnoza sokup çocukluğa indirdikten sonra spatyoma geçirmek, oradan da hangi yaşta öldüğü meçhul bir hayatın son demlerinden başlatmak gerekir ki zaman ölçüsü alıştığımız zamana benzemeyen spatyomun uçsuz bucaksız derinliklerinden böyle bir başarıya ulaşmak için üstün ve başarılı bir yardımın gerekeceği aşikârdır.

OKUYUCULARA CEVAP

SAYIN KAYA ALİ KAYACIK - BURSA :

«Şimdilik sadece spiritizma tecrübeleri üzerinde durarak ruhlarla irtibat kurmak, konuşmak istiyorum. Hayatımda bir defa ipnotik transa sokuldum ve somnambül haline kadar uykum derinleşti ve uyandırıldım.

..... fakat bu tecrübelerime yalnız başıma başlamak ve çalışmak istiyorum. Bir tehlikesi var mı? En basit olarak ilk tecrübeye nasıl girişsem acaba?»

Yukarıya bir kısmını naklettiğimiz sorularınızın altında nelerin saklı olduğunu biliyor musunuz dostum? Evet, yalnız başınıza çalıştığınız zaman sizi bekleyenlerin neler olduğunu kısaca sıralamaya çalışalım. Sonra da medyumlukla, ipnotik bir uykuya girmekte istidatlı olmanın neler ifade ettiğini açıklarız.

Evvelâ şunu açıkça ortaya koyalım ki, spiritizma ile uğraşmak çok bilgi isteyen bir tatbiki ruhiyattır. Bilginin sonu olmadı-

ğına göre, bizlerin dahi ne kadar tecrübemiz ve görgümüz olursa olsun, kendimizin bu işin tam ustası olduğumuzu iddia edemeyiz. İddia edenler bulunabilir. Onlar bilgisiz cüretkârlardır. Demek ki, her şeyden önce, spiritizmanın ne olduğunu, asıl felsefesini ve tatbiki olarak elde edilmiş delillerini çok iyi bilmek gereklidir. Medyom olarak çalışacak kimsenin şunları bilmesi bilhassa çok önemlidir : **Medyumluk vazifesinin nelerden ibaret olduğunu; medyomluğa nasıl hazırlanmak lâzım geldiğini; medyomluğunu nasıl koruyacağını; kimlerle nasıl çalışacağını; ruhi irtibatların ne gibi tehlikeleri olduğunu; zihni ve şuurî olarak nasıl saf ve temiz kalınacağını; spiritizma hakkında çok iyi bilgi sahibi olmanın ne gibi şartlara bağlı olduğunu; aldığı bilgilerin nasıl ve hangi maksat yönünde incelenip ve sonra bütün insanlara sunulacağını; ruhi ve cismanî bir olgunluğun genel kıstaslarının**

neler olduğunu; trans denen özel bir ruhsal hâlin nasıl elde edildiğini ve bundan istekle nasıl sıyrılabilineceğini; irtibata geçilen ruhların nasıl karakterlere sahip olduklarını ve sair hususu bilmek, hem de çok iyi bilmek ilk şarttır.

Bunlara, ayrıca, obsesyonun iyi bir zemin olan medyomlarda nasıl belirtiler göstereceğini, bundan nasıl korunulacağını; ruhi irtibatlarda, konuşulan ruha değil de, onun verdiği bilgilere ihtiyatla bağlanmanın en önemli bir şart olduğunu peşinen kabul etmenin zarurî olduğunu ilâve etmeliyiz. Hiç bir medyoma, pek istisnai olanlar hariç, bilgili bir operatör olmadan çalışmamalarını tavsiye ederiz.

İpnotize olmakta istidatlı olursunuz, hiç bir zaman yüzde yüz medyom olmanızı gerektirmez. Hatta bazı tecrübelerde bulunmanız dahi (fincan, masa) ruhi irtibat kurduğunuza tam bir delil olamaz. Size yapacağımız tavsiye : mecmuamızı ve «Spiritizma dersleri» ni dikkatle takip etmenizdir. İpnotik kimselerin, medyomluk kabiliyetlerinde hatırı sayılır bir azalma vardır. Selâm ve sevgiler.